

Isten Tervének Főbb Részei

ISTEN TERVÉNEK :: FÖBB RÉSZEI. ::

Nélkülözhetetlen kalauz mindazok számára, kik igyekeznek a Bibliában Isten
» » » » tervével megismerkedni. « « « «

Angolból átdolgozta:
VARGA JÁNOS.
1909.

ASSOCIATIA STUDENTLOR BIBLIEI
CAS POSTULA 849-OP 12
3400 CLUJ NAPOCA
ROMANIA

HUNGARIAN

GOD'S PLAN FOR YOU

DAWN PUBLISHERS
199 RAILROAD AVENUE
EAST RUTHERFORD, NJ 07073 U.S.A.

TARTALOM:

	Lap.
A feltámadás	30—33.
A föld mindörökké megmarad	19—20.
A gazdáról és Lázárról szóló példabeszéd	53—55.
A halottnak állapota	14—15.
A Jézusnak az Atyával való egysége és a Szentháromságról szóló tan	21—24.
A Jézus Krisztusnak létezése, mielőtt emberi formában megjelent	20—21.
A keresztség —	26—27.
A Krisztus második eljövetele	42—50.
A második halál	12—14.
A mindenneknek megépítése ígértetett	8—11.
A mennyei hivatás	35—37.
A pogányok ideje	64—67.
A pokol szó a Bibliában	51—52.
A szent Lélek ellen való vétkek	24—26.
A tiszta tudománynak fontossága	6—7.
A váltásáldij	7—8.
A végső idő	66—67.
Az Anti Krisztus, ama bűnös ember	50—51.
Az egyház földi kilátásai, — az az mit kell neki eltűrnie	39—41.
Az ember Krisztus Jézus	28—29.
Az ember halandó, vagy halhatatlan	11—12.
Az Isten irgalma nagy	71.
Az ítéletnap	16—19.
Bibliai idők és időszakok	55—60.
Bibliai évszámítás	60—64.
Bibliai képletek és jelképek	68—70.
El van-e most a bűn törölve, vagy fedezve?	41—42.
Fontos dolgok, melyekre vigyáznunk kell, ha tanuljuk a Bibliát	5—6.
Földi ígéretek	38—39.
Jézus a jó pásztor	72.
Két, egymástól eltérő reménységek	34—35.
Kiben összpontosul az idvesség?	29—30.
Mennyei ígéretek	37—38.
Némely áldások, melyek a Milleniumi korszak után Isten országában fognak bekövetkezni	66.
Örök büntetés? Mi az?	15—16.

Előszó.

JELIGE: Tudakozzátok az Írásokat; mert nektek úgy telszik, hogy azokban örök életetek legyen és azok, amelyek én rólam bizonyosságot tesznek. Ján. 5. 39.

Azon keresztyének számára, kik igyekeznek kutatni, nyomozni a Szentírást, szükségesnek láttam e kis füzetet összeállítani, mely hiszem, hogy nagy segítségükre lesz.

Ámbár Isten tervét minden keresztyénnek részletesen kellene ismerni, de mivel a tárgy oly terjedelmes, hogy annak fejtegetése több kötetet vesz igénybe, éppen azért ezen kis füzetben csakis azon különös és fontos tárgyakat igyekeztem dióhéjban összegyűjteni, melyeknek ezideig a keresztyén egyház vezetőférfiai nem nagy jelentőséget tulajdonítottak, vagy ha fejtegették is azokat, ferdén és nem a Szentírással egybehangzóan. Ez megvilágítja a mi mennyei Atyánk tervének főbb részeit és ígéreteit, melyben minden keresztyénnek reménykednie kellene. Továbbá feltárja a homályosnak látszó mélyebb dolgokat. Valamint igyekeztem a képleteket és példabeszédeket is a Bibliával legösszhangzóbban megmagyarázni.

A Bibliai verseket sem írtam ki mind, amelyek a tárgyhoz tartoznak, csakis a legfontosabbakat. 'Tettem' ezt azért, hogy ez által is jobban oda hassak, miszerint az olvasó ne csak egyes versekkel, hanem az egész Szentírással megismerkedhessék.

Ha netalán ezen füzettel csak néhánynak leszek is segítségére, akkor is meg leszek az engelménnyel elégedve, mert tudni fogom, hogy fáradságom nem volt hiábavaló, melyet minden keresztyénnek figyelmébe ajánlva, vagyok

testvéri szeretettel:

A gyűjtő.

Az Isten irgalma nagy.

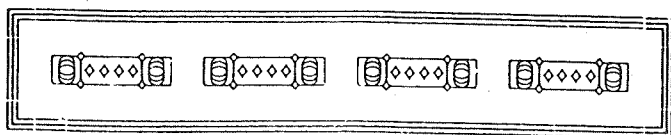
Az Isten irgalma nagy, mint
A tenger szélessége.
De szigorú ítéletben,
Hogy lássék teljessége.
Vizsgáld az Írást és lásd
Nagy bölcsességét folyvást.

Nincs hely, hol földi bűt jobban
Éreztek, mint fönt mennyben.
Nincs, hol hibáinkért inkább
Részeseülnénk szent kegyben.
Vizsgáld az Írást és lásd
Isten szerelmét bizvást.

Mert Isten szerelme nagyobb,
Mint azt ember gondolja.
Csodálatos szivjósága,
Mint azt elméd felfogja.
Vizsgáld az Írást és lásd
Kegyet hozzád, oly csodást.

Ha hited őszinte, igaz
S megtartod az Ő szavát,
Nappány lesz élted s kegyének
Szelid fénye süt reád.
Vizsgáld az Írást és lásd
Parancsit s szivedbe zárd.

Fontos dolgok, melyeket szem előtt kell tartanunk, ha tanuljuk a bibliát.

Nem csak a gyülekezetben, hanem ha tulajdon hajlékunkban tanuljuk is a Bibliát, mindig tartsuk eszünkben a következő utasítást:

1. „Hogyha valaki közületek szűkölködik bölcsesség nélkül, kérje Istentől, ki adja azt mindeneknek bőséggel, szemre való hányás nélkül és megadattatik ő neki. De kérje hittel, semmit nem kételkedvén.“ Jak. 1 : 5—6.

Ha tehát bölcsességet kérünk avégre, hogy Isten tervei felől értstünk, szükséges, hogy az Ő Igéjét kész akarattal tanulmányozzuk és abban bármit találunk, elfogadjuk és elhigyjük, még ha valami oly dolgot találunk is abban, amit előbb nem hittünk, vagy ha nem találunk is meg benne olyas valamit, amiről egész életünkben gondoltuk, hogy igaz. „A törvényre és annak tanítására hallgassatok: Valaki nem szólánd annak beszéde szerint, nem leszen annak világossága. Ézsai. 8 : 20.

2. Mi tudjuk azt, hogy Isten Igéje magának ellen nem mondhat. Mikor azért tanulásunk alkalmával valami ellentmondónak látszó dologra rájövünk, szükséges, hogy óvatosan kutassunk a nyom után, mely a látszólagos ellentmondó verseket összhangzásba hozza. És ezt mindig meg fogjuk találni, ha követni fogjuk a Szentirási rendeletet, mely így szól:

„A lelkieket a lelkiekhez szabván.“ I. Kor. 2 : 13.

.... „És igazán hasogatni az igazságnak beszédit.“

II. Tim. 2 : 15.

3. Különös vigyázattal kell lennünk arra, hogy a különböző versek kiknek és kik által irattak; valamint arra is, hogy mely időszakra vonatkoznak. Sok összetévesztett hit Istennek gyermekei között azért keletkezik, mert elmulasztják ezen különbségek megfigyelését.

4. Óvatos megkülönböztetést kell tennünk a tiszta állítás és képies beszéd, valamint a példabeszédek és jelképek között.

5. Mikor valamit bizonyítani akarunk, szükséges, hogy

a Szentírást Szentírással hasonlitsuk össze, ahelyett, hogy azt az emberek hagyományával hasonlítani kezdjék össze, remélve, hogy azokban találunk bizonyítékot.

A tiszta tudománynak fontossága.

Gyakran hallhatunk művelt, jó irányu és jó szívű keresztyén, vagy keresztyén emberektől is ilyen kijelentést: „Higyj akármely formában, tartozzál bármelyik vallásfelekezethez, az mindegy, csak légy becsületes s cselekedj legjobb belátásod szerint!” — De, ha a következő verseket szorosan megvizsgáljuk, be fogjuk látni, hogy a mi Urunk és az apostolok másképen gondolkoztak.

„De jöjjetek elő és értekezzünk együtt,” azt mondja az Úr. (angol fordítás) Ézsai. 1 : 18.

„De valamely lélek nem vallja, hogy a Jézus Krisztus a testben eljött, Istentől nincsen: hanem ez az Antikrisztusnak ama lelké, kiről hallottátok, hogy eljő és hogy immár mostan e világon vagyon.” I. Ján. 4 : 3.

„Valaki áttalhája és meg nem marad a Krisztus tudományában, Istene annak nincsen, aki megmarad a Krisztus tudományában, azé mind az Atya, mind a Fiu.

„Ha valaki ti hozzátok megyen és e tudományt nem viszi hozzátok, ne fogadjátok azt házatokba és ingyen se köszönjetelek neki.” II. Ján. 9—10.

„Kérlek pedig titeket, Atyámfiak, hogy vegyétek eszetekbe azokat... kik más tudományra tanítanak a kívül, amelyet tanultatok és azokat eltávoztassátok.” Róm. 16 : 17.

Már az apostolok korában sokan eltévelyedtek az igaz hittől, ezért Szt. Pál apostol intvén őket, így szól:

„Csudálkozom rajta, hogy ti ily hamar elhagyván azt, aki titeket hívott vala a Krisztus kegyelmére, más Evangyeliomra hajlottatok.

Holott nincsen más Evangyeliom, de némelyek titeket megháborítanak és a Krisztus Evangyeliomát el akarják fordítani.

De ha szinte mi is, avagy a mennyei angyal hirdetnéktek valamit azon kívül, amelyet néktek hirdettünk, legyen átok.

Amint először mondtam, most ismét másodszor is mondom: Ha valaki néktek hirdet valamit azon kívül, amelyet vettedtek, átok legyen. “ Galacia 1 : 6—9.

„Különböző és idegen tudományok által ide s továbbra vonattassatok: mert igen jó dolog kegyelemmel meg erősíteni a mi szívünknek, nem elegelekkel, melyek nem használtak azoknak, akik azokban forgolódtak.“ Zsid. 13: 9.

„Hanem az Úr Istent szenteljétek a ti szíveitekben. Legyetek pedig mindenkor készek megfelelni nagy alázatossággal és becsülettel azoknak, akik számot akarnak venni a ti bennetek való reménységről.“ I. Pét. 3: 15.

„Aki Istentől vagy, hallgatja az Isten beszédét... És megismeritek az igazságot és az igazság szabadossá téssen tieket.“ Ján. 8: 47, 32.

Az igazságnak, tiszta tudománynak kell lenni. S ha mi csak akkor lehetünk szabadok, mikor az igazságot tudjuk, úgy az igazságnak ismerete minden bizonnyal nagy jelentőséggel bír.

A váltság-díj.

Ezen tárgyra vonatkozólag azon sok vers közül, melyet a Biblia tartalmaz, csak egy néhányat szedtünk ki. Célunk az, hogy csakis a legerősebb verseket használjuk, melyek három gondolatot tisztán kimutatnak. 1. Hogy az ember megváltatott a haláltól. 2. Hogy az ember a Krisztus vére által váltatott meg. 3. Hogy ezen váltság az egész emberiségre kiterjed. Ezen tárgyat berekesztjük Szentirati bizonyítékkal, mely szerint lesznek hamis tanítók is, kik tagadni fogják, hogy az ember a Krisztus vére által váltatott meg.

Izraelről Hóséás prófétánál ezt mondja az Úr:

„A koporsó hatalmától megmentem őket, a haláltól megszabadítom őket... mert elrejtetett a változás az én szemeim előtt.“ Hós. 13: 14. (Angol fordítás).

A világról pedig így szólnak az apostolok:

„Mert egy az Isten, egy a Közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, ki adta magát váltságul minden emberekért.“ I. Tim. 2: 5—6.

„És Ő a mi bűneinkért engesztelő áldozat, nemcsak a mi bűneinkért pedig, hanem az egész világnak bűneiért is.“ I. Ján. 2: 2.

„Ugymint, kik tudjátok, hogy nem veszendő dolgokon, mint aranyon vagy ezüstön váltattatok meg a ti hiába való életetekből, melyet a ti atyáitoknak tanításokból vettetek volt; hanem drágalátos véren, a makula és szeplő nélkül való bárányak, a Krisztusnak vérén.“ I. Pét. 1: 18—19.

„És éneklének új éneket, mondván: „Méltó vagy, hogy elvegyed a könyvet és megnyissad annak pecsétit: mert megöltél és megváltottál minket Istennek a te véred által, minden ágazatból és nyelvből, népből és nemzetségből.“ Jel. 5 : 9.

„Voltak pedig hamis próféták is a község között, mi-
képen ti köztetek is lesznek hamis doktorok, kik behoznak
veszedelmes tévelygéseket, az Urat is, aki őket megvette, meg-
tagadván, kik magoknak hirtelenséggel való veszedelmet sze-
reznek.“ II. Pét. 2 : 1. Jer. 31 : 11. 15 : 21. Zsolt. 103 : 3—5.

„A mindeneknek megépítése“ ígértetett.

„Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy töröltessenek el a ti bűneitek, mikor eljövendenek a meghivesítésnek idei az Urnak színétől. És elbocsátja azt, aki nektek először hirdettetett, a Jézus Krisztust. Kinek az égtől be kell fogadtatni mind az időkig, miglen megépíttetnek mindenek, mely időkről szólott az Isten minden ő szent prófétáinak szájok által.“ Csel. 3 : 19—21.

Az Ábrahámval kötött szövetség, melyben úgy a mennyei, mint a földi mag meg van jelölve.

„Szólitá azután az Úrnak angyala Ábrahámot másodszor is az égből. És monda: Én magamra esküszöm, azt mondja az Úr: mivelhogy e dolgot cselekedéd és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek.

Hogy gazdagon megáldlak tégedet és bőségesen meg-
sokasítom a te magodat, mint az égnek csillagait és mint
a tenger partján levő fővenyet...

És megáldatnak a te magodban e földnek minden
nemzetségei, mivelhogy engedél az én beszédemnek.“
I. Móz. 22 : 15—18.

Az Izsáknak megújított szövetség, melyben csak a mennyei mag említettik.

„Lakjál mint jövevény e tartományban és leszek te veled és megáldalak téged, mert te neked és a te magodnak adom mindezeket a tartományokat, hogy megerősítem amaz énesküvésemet, mellyel megesküdtem Ábrahámnak, a te atyádnak.

Megsokasítom a te magodat is, mint az égnek csillagait és a te magodnak adom mindezeket a tartományokat és megáldatnak a te magodban e földnek minden nemzet-ségei.“ I. Móz. 26 : 1—4.

A Jákóbbal megújított szövetség, melyben csak a földi mag említettik.

„Én vagyok az Úr, Ábrahámnak, a te atyádnak és Izsáknak Istene: ezt a földet, amelyen nyugoszol, te neked adom és a te magodnak.

És a te magod olyan leszen, mint a földnek pora, stb.“
I. Móz. 28 : 10 – 14.

Az Izraelnek tett ígéret.

„Az Izrael megszabadul az Úrban örökkévaló szabadulással, nem szégyenültök meg és nem lesztek gyalázatosak soha örökké. Ézsai. 45 : 17–18.

„És vetem az én szemeimet ő reájok, hogy jól tegyek velek és e földre visszahozom őket, hol megépítem őket és el nem rontom és beplántálom őket és ki nem szaggatom.

És szívet adok nekik, hogy megismerjenek engemet, hogy én vagyok az Úr és ők én népeim lesznek és én nekik Istenek leszek; mert megtérnek én hozzám teljes ő szivekből.“ Jer. 24 : 6–7.

„Mert az Izrael fiai sok ideig ülnek Király nélkül, Fejedelem nélkül, áldozat nélkül, oltár nélkül, papöltözet nélkül és képek nélkül.

Annakutánna megtérnek az Izrael fiai és megkeresik az ő Urokat Istenöket és Dávidot, az ő Királyukat és félelemmel járulnak az Úrhoz és az ő jóvoltához, az utolsó időkben.“
Hós. 3 : 4–5. és még Ezékiel 37 : 11–14; 24–25.

Más nemzeteknek tett ígéret.

„És Moábot visszahozom a rabságból sok idő után, azt mondja az Úr. Eddig vagyon Moábnak ítéleti.“ Jer. 48 : 47.

„De végezetre meghozom Elámot a fogságból, azt mondja az Úr.“ Jer. 49 : 39.

„Ha megtéritek azért azoknak fogságokat, azaz Sodómának és az ő leányinak fogságokat, Samáriának és az ő leányinak fogságokat, a te foglyaidnak is fogságokat ő velek együtt megszabadítom.

És ha a te hugod és nénéd Sodoma és az ő leányai visszatérnek régi állapotjukra és Samária és az ő leányai megtérnek az ő régi állapotjukra; te is és a te leányid megtértek a ti régi állapototokra.“ Ezék. 16 : 53–55.

„A Ninivébeliek az ítélet napján feltámadnak e nemzet-séggel egybe és kárhoztatják ezt, hogy ők megtértek a Jónás predikálására, és imé nagyobb vagyon e helyen Jónásnál.” Máté. 12 : 41.

„Jaj te neked Korazin: Jaj te neked, Bethsaida! Mert ha Tírusban és Sidonban azok az Isteni erők lettek volna, melyek te benned lettek, régen... megtértek volna.

De mondom néktek, hogy könnyebben leszén dolga Tirusnak és Sidonnak az ítélet napján, hogynem neked. Te is Kapernaum, ki az égig felmagasztaltattál, a pokolig levettfelel, mert ha Sodomában azok az Isteni erők lettek volna, melyek te benned lettek, mind e mai napig megmaradott volna.

De mondom néktek, hogy a Sodomabelieknek könnyebben leszén dolga az ítélet napján, hogynem neked.” Máté 11 : 21 – 24.

„És monda az angyal nekik: Ne féljete, mert ime hirdetek nektek nagy örömet, mely az egész népnek öröme leszén.

A pogánynépeknek megvilágosíttatásokra való világosságot és a te népednek, az Izráelnek dicsőséget.” Luk. 2 : 10; 32. és Zsolt : 102 : 19—23.

Az előző versekben megtaláljuk, hogy a visszaállítás megígértetett az Izraelitáknak, Moábitáknak, Elamitáknak, Sodoma, Samária, Tírus, Sidon, Ninive és ugyszólva az összes népeknek. De ha ez sem elégítene ki bennünket, úgy nézzük az apostol szavait:

„Azután, ugymond, megtérek és a Dávidnak leomlott sátorát megépítem és annak romlását megújítom és ismét felállítom azt.

Hogy az embereknek maradvékai megkeressék az Urat és minden pogányok is, melyek az én nevemről neveztetnek.” ezt mondja az Úr. Csel. 15 : 14—17.

Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, amini elveszett volt.” Luk. 19 : 10.

„És minden test meglátja az Istennek szabadítását.” Luk. 3 : 5—6.

„Hogy a teljes időnek eljövésében egy testbe szerkesztetne mindeneket a Krisztusban, mind akik mennyekben vannak, mind akik e földön vannak.” Efész. 1 : 9—10.

Új eget pedig és új földet várunk az ő ígérete szerint, melyekben lakozik az Igazság.” II. Pet. 3 : 13.

A fent idézett versek tisztán tanítják a „mindeneknek megépítését“ bár ezen versek csak tizedrészét képezik azon verseknek, melyek ezen tárgyra vonatkozólag a Szentírásban találhatók.

Az ember halandó vagy halhatatlan?

A következő versek kimutatják, hogy az emberben nincsen halhatatlan lélek, — mint azt általában a keresztyén világ hiszi — hanem amint meghal az egyik, úgy meghal a másik.

„Formálta vala pedig az Úr Isten az embert a földnek porából és lehellet vala az ő orrába életnek lehelletét (levegőt) és úgy lett az ember élő lélekke.“ (Nem halhatatlan lélekke). I. Móz. 2 : 7.

Figyeljük csak meg, hogy az Isten, aki élő lénnyé teremtette az embert, meg is tudja semmisíteni.

„...mert valamely napon eéndesz abban (a fának gyümölcseiből), halálnak halálával halsz meg.“ I. Móz 2 : 17.

Akkor monda a kígyó az asszonynak:

„Nem haltok meg halálnak halálával.“ I. Móz. 3 : 4.

Az Isten azt mondotta, hogy „halálnak halálával“ halnak meg, Sátán pedig azt, hogy nem halnak meg. Ez az első hazugság, mely felelős az összes hamis tanért, mely azt tanítja hogy a lélek halhatatlan.

„Megőrzi az Úr mindazokat, kik őtet szeretik; de a gonoszokat mind elveszti.“ Zsolt. 145 : 20.

Imé, minden lélek enyém, úgy az atyának lelke, mint a fiunak lelke: ... amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia.“ Ezék. 18 : 4. 20.

„Mindenek, valamelyeknek orrukban élő léleknek lehellete vala, — meghalának (tehát az ember is). I. Móz. 7 : 21—23. és még I. Móz. 3 : 19; Róm. 5 : 12; 6 : 23; I. Kor. 15 : 21; 15 : 45; Zsolt. 49 : 8—11 és 13; Préd. 3 : 19—21.

„Mivelhogy az ő életét halálra adta... Hogy tegye az ő lelkét áldozatul a bűnért...“ Ezsai. 53 : 10—12; II. Tim. 1 : 10.

Továbbá Jakab apostol azt mondja:

„Ha valaki ti köztetek eltévelyedik az igazságtól és megtéríténdi azt valaki, — megtartja annak lelkét a haláltól.“ Jakab 5 : 19. 20.

Mitől tartja meg: a pokoltól, a kárhozattól vagy az örök tűztől? Nem! Ezek egyikétől sem, hanem: a haláltól (a második haláltól). Mert akik egyszer megvilágosítottak az Istennek

szent Lelke által, (mint azt szt. Pál apostol írja a Zsidókhoz 6 : 4, 5, 6 ; 10 : 26. versben) s eltévelyednek vagy szándékosan vétkeznek a szent Lélek ellen, mely őket megvilágosította, bűneikért nincsen többé áldozat, valamint további kegyelem sincs számukra, hanem meghalnak örökre a feltámadás minden reménye nélkül. Ellenben, akik még meg nem világosítottak és részesei nem lettek a szent Léleknek, azok a feltámadás napján megnyerik a halálból való feltámadást.

Ezek után azt kérdezem: Helyes-e az az állítás, hogy csak a test hal meg, a lélek ellenben nem? Bizony meghal a lélek is, mert az Isten azt is megsemmisítheti.

Az Istenről van egyedül írva:

„Kinek csak egyedül vagyom halhatatlansága.....“

I. Tim. 6 : 16

Ha ezen fentebbi versek meg nem győznek bennünket arról, hogy a lélek halandó, de a következő magyarázat kell, hogy meggyőzzön, ha egy kissé elmélkedni fogunk rajta. Midőn az Isten az embert a földnek porából formálta, annak minden egyes tagja (a fej, szem, fül, kéz, láb stb.) készen volt, de magától érthető, hogy élettelen volt. Feltételezhetjük-e tehát, hogy az Isten annak az élettelen testnek mondotta, hogy a tiltott fának gyümölcséből ne egyél, mert ha abból eszel, meghalsz? Nemde észellenes volna még csak azt gondolni is, hogy amikor még Isten az embert életre sem hozta, azt mondotta volna, hogy meghal? Mi azért észszerűen következtetjük, hogy az Isten csak azután adta a parancsot Ádámnak, amikor a testet a lélekkel egyesítette, vagyis mikor az orrába lehelte az életnek lehelletét. Így minden kétséget kizárólag az Isten csakis a léleknek mondotta, hogy meghal. És most már kinek higgyünk: Istennek, ki azt mondotta, hogy meghalsz, vagy Sátánnak, ki azt mondotta, hogy nem fogsz meghalni? Habár gyermekségünkől fogva azt a tant csepegtették is belénk, hogy a lélek halhatatlan, fogadjuk el igaznak Isten szavát, melyet az Ő Szent Fia hozott világosságra, ne pedig a Sátánét, amely eleitől fogva gyilkos és hazug volt és az ma is.“ Ján. 8 : 44.

A második halál.

„És ha valaki nem találtatott beírva az élet könyvébe, a tűznek tavába vettetett.

A sir (pokol) pedig és a halál vettetének a tűznek tavába, mely a második halál.“ Jel. 20 : 15, 14. Jel 21 : 8.

Ha van valaki, aki a Szentírásnak több helyen előforduló azon bizonyítékai felől nincs meggyőződve, hogy Isten az embert — csakis mikor az egyedüli név felől, (mely által kell nekünk megtartanunk) hall és az igazságnak ismeretére jutva abban meg nem áll, hanem továbbra is a bűnnek és annak következményeinek él — semmisíti meg, úgy bizonyára a fent idézett versek meggyőzhetik arról.

A fent idézett versekben látjuk, hogy akik már egyszer az Ádám bűne következtében meghaltak, ismét alkalom adatik nekik, hogy beirattathatnak az élet könyvébe és életet nyerhetnek. Ellenben azok, akik nem találtnak méltóknak, a második halállal megsemmisülnek, ahonnan sem visszatérés, sem feltámadás többé nincsen.

Távol legyen tőlünk, mintha azt akarnánk elhitetni, hogy előbb egyszer mindenkinek meg kell halni, s csak azután juthat abba az állapotba, hogy életet nyerhet. Oh nem! Akik a jelen életben abban a helyzetben vannak, hogy az ő életüket Istennek szentelve igyekeznek a Megváltó nyomdokain haladni s az igazság ismeretére jutva, később a földi szorgalmatosság miatt azokat elhagyva, az ő tulajdon testi kívánságuknak élnek, — az ilyenek szabad akaratuk szerint vétkeznek és erre azt mondja a Szentírás:

„Mert ha szabad akaratunk szerint vétkezünk az igazságnak ismerete után, nincsen azután a mi bűneinkért áldozat.

Hanem az ítéletnek néminemű rettenetes várása és a tűznek lángja, mely megemészti az Istennek ellenségeit.“
Zsid. 10 : 26—27.

Az ilyenek első halálukkor megsemmisülnek.

„A sir (pokol) pedig és a halál vettetének a tűznek távába.“ Arra a korszakra szól, mikor a Krisztus az ezer évi uralkodása után a népet megáldva, helyreállítva az eredeti állapotra, az Atyának átadja az országot, hogy az Isten mindenekben minden legyen. Ekkor a mi ellenségünk, a halál, elnyelettetik a diadalig, vagyis megsemmisítettik és a halál többé nem létszen. I. Kor. 15 : 24—28; 54—57. Jel. 21 : 4.

Ugy szintén távol van tőlünk, mintha a tűznek a tavát a szó teljes értelmében értenénk, mert a könyv magával hordja a magyarázatot, hogy többnyire jelenéseket tartalmaz. Így a megsemmisítésre természetes, hogy a legalkalmasabb jel a tűz, mert az mindent megemészti.

Más a „második halálra“ vagy megsemmisülésre vezető-
verseket találunk (Jak. 5 : 19—20. Zsid. 6 : 4—8. I. Ján.
5 : 16—17. II. Thess. 1 : 8—9) ahol a Gyhenna szó is
említve van.

A halottnak állapotja.

Egy néhány vers a sok közül, mely lerombolja azt az
általános tant, mintha az ember halála után még tovább élne,
vagy, hogy a lelke valahol a mennyben volna.

„És monda az Úr Mózesnek: Imé te elaluszol a te
atyáiddal egyetemben.“ V. Móz. 31 : 14, 16.

„De az ember az erőtlenség miatt megromolván, meghal
és mikor kimulik az ember, hol vagyon?

Ekképen mikor az ember meghal, nem támad fel, mig
új egek nem lesznek, s nem költetnek fel az emberek, sem
az ő álmokból fel nem ébrednek.“ Jób. 14 : 10—12, 14.
17 : 12—15.

„Elaluvék azért Roboám az ő atyaival egyetemben és
elftemteték.“ II. Króni. 12 : 16.

„Mert nincsen te felőled a halálban emlékezet; a ko-
porsóban kicsoda mond neked dicséretet?“ Zsolt. 6 : 6.

„Nem a megholtak dicsérik az Urat, sem akik a föld alá
mennek.“ Zsolt. 115 : 17.

„Kimegyen az ő lelkek és ők földdé lesznek: a napon
elvesz minden ő gondolatjuk.“ Zsolt. 146 : 4.

„Mert az élők tudják, hogy meghalnak, de a halottak
semmit nem tudnak...“

Valamit akarsz cselekedni a te kívánságod szerint, azt
cselekedjed; mert semmi cselekedet, okoskodás, tudomány
és bölcsesség nincsen a koporsóban, ahová menendő vagy.“
Préd. 9 : 7—12.

„És sokan azok közül, kik alusznak a földnek porában,
felsejkennek.“ Dán. 12 : 2.

„Mert a te jóvoltod nagy én rajtam és megszabadítottad
az én lelkemet a mélységes koporsóból.“ Zsolt. 86 : 13.

„Térdre esvén pedig, nagy felszóval kiált vala: Uram!
ne tulajdonítsd nekik e bünt — és mikor ezt mondotta
volna, elaluvék.“ Csel. 7 : 60.

„Mert senki nem ment fel mennybe, hanem az, aki le-
szállott mennyből, tudniillik az embernek fia.“ Ján. 3 : 13.

„Atyámfiak, férfiak, szabad nyilván szólnom ti előttetek

Dávidról, hogy ő meghalt, eltemetett és az ő koporsója mind e mai napig mi nálunk vagyon.

Mert nem Dávid ment mennyországba, hanem inkább ő ezt mondja: Monda az Úr az én Uramnak: Ül az én jobb kezem felől.“ Csel. 2 : 29—43.

Itt a Szent Péter szavaiból erős bizonyóságot nyerünk, hogy Dávid századokkal ezelőtt meghalt, eltemetett és habár próféta volt is, nem ment a mennyországba. Valóban, a mi mennyei Atyánk nem hagyott okot kételkedni azok részére, kik kutatják a Szentírást.

„De a Krisztus feltámadott a halálból és azoknak, kik elaludtak, lett első zsongéjuk.“ I. Kor. 15 : 20.

Örök büntetés. — Mi az?

Az általános vélemény az, hogy az örök büntetés valami nagy tűzbeni kinoztatás és nem egyszerű megsemmisülés, amivel aztán azt akarták elhíttetni, hogy az Isten nem elég erős arra nézve, hogy teremtését elveszthesse. Ha ez így volna, úgy nincs semmi értelme annak, hogy az Isten „Mindenható.“ De ha az egyszerű embernek van hatalma az ő keze munkáját lerontani, megsemmisíteni, akkor Istennek miért ne volna?

Higyük a Szentírásnak és nézzük a következő verseket:

„De a jó és gonosz tudása fájának gyümölcséből ne egyél... mert valamely napon abból eéendesz, halálának halálával halsz meg.“ I. Móz. 2 : 17.

„Mert a bűnnek zsoldja a halál; az Istennek pedig ajándéka az örök élet a mi Urunk Jézus Krisztusban.“ Róm. 6 : 23.

„Imé minden lélek enyém,... amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia.“ Ezék. 18 : 4.

„Mert akik megáldatnak ő tőle, e földet birják és akik megátkoztatnak ő tőle, kígyomláttatnak.

Mert az Úr szereti az ítéletet és el nem hagyja az ő szenteit, hanem örökké megőriztetnek; a hitetleneknek maradékok pedig kivágattatik.

A hitetlenek pedig egyetemben elvesznek és a gonoszoknak maradékok kígyomláttatik.“ Zsolt. 37 : 22, 28, 38.

„Ki az embert semmivé teszed...“ Zsolt. 90 : 3.

„Kik megbüntettetnek örök veszedelemmel... (azaz elveszéssel) II. Thes. 1 : 9.

„Kiknek végek veszedelem (elveszés), kiknek Istenek az ő husok és az ő dicséretük ő magoknak gyalázatokra

vagyon, kik a testiekben bölcsek, kik a Krisztus keresztének ellenségei.“ Fil. 3 : 18—19.

„Mindazáltal lássátok meg, hogy én vagyok és nincsen Isten én kivülem, én ölk és eleveníték; én sebesítek és gyógyítok, és senki sincsen, aki az én kezemből kiszabadíthasson. V. Móz. 32 : 39

Ámbár figyelembe veendő Istennek azon kijelentése, mely szerint, amint Ő mondja: Nem akarom a bűnösnek halálát, hanem hogy megtérjen és éljen. Ebből pedig az következik, hogy Ő csakis azokat fogja elveszíteni, akik minden alkalmat elmulasztanak és visszautasítanak azon idő alatt, amikor életet nyerhetnének.

Az ítéletnap.

Ezt a kifejezést a keresztyén nép általában úgy értelmezi, mintha ez egy huszonnégy órai nap volna; holott ha a Szentírást megnézzük, ennek egy bővebb magyarázatát fogjuk találni. Ámbár az az értelem is helyes bizonyos dolgokra, mindazáltal a Bibliai ítéletnapra nem alkalmazható. Mert mikor a Biblia ezen napról beszél, akkor mindig egy bizonyos időszak értendő alatta. Például Pál apostol a zsidókhöz írt levélben a szenteknek azt írja, hogy: „Meg ne keményítsétek a ti szíveteket, mint az izraeliták a kísértésnek napján a pusztában.“ Itt csak egy napról szól, holott az negyven évig tartott. (Zsid. 3:8—9) És viszont amikor azt mondja: „Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket.“ Itt szintén csak egy nap van említve, pedig ez alatt az egész Evangyéliumi kor értendő. (Zsid. 4 : 7.) És ismét: „Mert ezt mondja az Isten: Kellemetes időben hallgattalak meg téged és az idvességnék napján tettem jól te veled. Imé most vagyok az a kellemetes idő, imé most vagyok az idvességnék napja.“ II. Kor. 6 : 2. Ez szinte az egész Evangyéliumi korszakot jelenti, nem csupán egy huszonnégy órai időt, mert csakis az Evangyéliumi korban lehet az Isteni természetre való hivatást elnyerni. Aztán Péter apostol szinte inti a szenteket, hogy egy dolognak ne legyenek tudatlanai, hogy egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő és ezer esztendő olyan, mint egy nap.“ II. Pét. 3 : 8. Zsolt. 90 : 4.

Mig a Szentírás beszél egy nagy ítélet vagy próba napról, mely még a jövőben lesz, amikor is az emberiség nagy tömegének a teljes megpróbáltatása és utolsó ítélete fog meg-

történni, de azt is tanítja, hogy más ítéletnapok is voltak, amelyeken bizonyos egyének és osztályok voltak próbán.

Az első nagy próba és ítélet kezdetben az Édenben volt, ahol Ádámban képviselve, az egész emberiség állott próbán Isten előtt. Annak a próbának az eredményére a döntés az volt, hogy bűnös, engedetlen, érdemtelen az életre és a halál-büntetés ki lett mérve.

A Zsidó kor szintén egy másik ítéletnap volt, mikor is egy osztály, mint a Biblia mondja, az Isten házának szolgálói voltak próbán és ítéltek meg. (4. Móz. 12: 7.)

Az Evangyéliumi korszak a Krisztus egyházának próba- és ítélet ideje, melyben annak minden egyes tagja egyenként próbáltatik és ítéltetik méltónak, vagy nem méltónak, a Krisztussal örökös társ lenni.

A feltámadás után az egész emberiség ismét próbán lesz. Nem úgy, mint Ádámban mindnyájan voltak, hanem egyenként mindenki külön fog ítélteni méltónak, vagy nem méltónak az életre, akik, mint emberi lények fognak élni a földön. Azoknak, kik méltóknak fognak találtatni, az ítélet így fog szólni:

„Jertek el, én Atyámnak áldottai, birjátok az országot, mely megkésztetett néktek e világ fundamentomának felvettése előtt.” Máté 25: 34.

Azoknak pedig, kik nem találtatnak méltóknak, így fog szólni:

„Átkozottak, menjetek el tőlem az örök tűzre (veszedelemre) a második halálba.” Mát. 25: 41. Jel. 20: 14—15.

A Szentírás kimutatja, hogy a jövő ítélet nap inkább egy áldás napja lesz, mint rémületnek.

„És Ő megítéli a világot igazságban; és a népeknek törvényt mond tökéletességben.

És leszen az Úr a megnyomorítottak felmagasztalás, és idejekorán való segítsége a nyomorúságos időkben.” Zsolt. 9: 8—9. 10. Jól. 3: 12—14.

„Örüljenek az eget és örvendezzen a föld, zengjen a tenger és minden benne valók!

Az Úrnak orcája előtt, mikor eljövendő; mert eljött birni a földet. Megítéli a föld kerekességét igazságban és a népeket igazmondásával.” Zsolt. 96: 10—13. 98: 7—9.

A Szentírás kimutatja, hogy az egyház jelenleg ítélteik.

„És monda Jézus: Hogy ítéletet tegyek, azért jöttem e világra, hogy akik nem látnak, lássanak és akik látnak, ne lássanak.” Ján. 9: 39.

„Némely embereknek bűneik elein kijelennek; előbb az Ő büntetéseknél, némelyeket pedig az ő bűneik hátul követnek. I. Tim. 5: 24.

„Mert ideje, hogy az ítélet elkezdessék az Istennek házában; hogyha pedig mi rajtunk kezdetik először, mint leszen azoknak végek, akik nem engednek az Isten Evangéliumának?” I. Pét. 4: 17.

Azt is kimutatja, hogy az egyház Krisztussal együtt megítéli a világot.

„Mivelhogy rendelt egy napot, melyen igazán megítéli e földnek kerektségét Fia által, kit arra rendelt, mely dologról nyilvánvaló bizonyosságot tett mindeneknek, annak halálból való feltámasztásával.” Csel. 17: 31.

„Avagy nem tudjátok-e, hogy a szentek megítélik a világot? Hogyha a világ ti általatok megítéltetik, méltatlanok vagytok-e kisebb dologról való ítéletekre?

Avagy nem tudjátok-e, hogy az Angyalokat is megítéljük, nem hogy e világi életünk szükségére való dolgot nem ítelnénk meg?” I. Kor. 6: 2—3.

„Prófétált pedig ezekről is Énohk, ki Ádámtól fogva hetedik volt, ezt mondván: Imé eljön az Úr az ő sok ezer szenteivel.

Hogy ítéletet tegyen mindenek ellen és meggyőzze azokat, akik azok közül istentelenek, minden cselekedeteiről...” Jud. 14—15.

Más versek, melyek kimutatják, hogy milyen szabatosan fog a munka az ítélet napján véghezmenni.

„Mert mindnyájan nekünk meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy kiki elvegye jutalmát annak, amit a testben cselekedett, ahhoz képest, amit cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt.

Te pedig miért ítéled a te atyádfiát? vagy miért állítod semminek a te atyádfiát; mert mindnyájan előállottunk a Krisztus ítélőszéke eleibe.” Róm. 14: 10.

„A napon, melyen az Úr megítéli az embereknek titkait az én evangéliomom szerint, a Jézus Krisztus által.“ Róm. 2. 16.

„Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az.“ Préd. 12: 16.

„Mert az Atya nem ítél senkit, hanem teljes ítéletét a Fiúnak adta.“ Ján. 5: 22.

„Ki ezt mondja vala nagy szóval: Féljétek az Istent és neki adjatok dicsőséget; mert eljött az ő ítéletinek órája, és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásit.“ Jel. 14: 7.

A föld mindörökké megmarad.

Sokan a mi Urunknak képies beszédéből, amikor ezt mondá: „Ég és föld elmulik, de az én beszédem soha el nem mulik“ és Sofóniás próféta jelképi prófeciájából, hogy az Isten haragjának tüze miatt emésztetik meg az egész föld, Sof. 3: 8. azt következtetik, hogy úgy az Úr, mint Sofóniás próféta a fizikai földről beszéltek. Pedig ha egy kissé bővebben megvizsgáljuk a dolgot, meg fogjuk látni, hogy sem az Úr, sem pedig Sofóniás nem a fizikai földről szóltak. Mindjárt Sofóniás 3. rész 9. versében ezt olvassuk:

„Mindazáltal akkor változtatom a népeknek ajakokat tisztává, hogy mindenek segítségül hívják az Úrnak nevét, hogy szolgáljanak neki egyenlő akarattal.“

Ha tehát a fizikai földről volna szó, hogy megég, akkor kinek változtatná el az ajakát az Úr, hogy egyenlő akarattal szolgáljon neki? Itt nem lehet szó a föld megégéséről vagy elmulásáról, mert ha különben volna, akkor nem maradna azon nép sem. Sem ezalatt, sem ehhez hasonló képies kifejezések alatt nem a fizikai ég és föld, hanem az ég alatt a felsőbb hatalmasságok — úgy egyházi, mint világi méltóságok — a föld alatt pedig az alsóbb néposztály értetendők, mint ahogy ez több prófeciából is kitűnik.

Ézsaiás így szól: „Halljátok meg egek és vedd füleidbe föld.“ 1: 2. Jóel pedig így: „megrémülnek az egek és a föld“ 3: 16. és Dávid is így szól: „Dicsérjék őtet az egek és a föld.“ Zsolt. 69: 35. és több ehhez hasonló kifejezések vannak, melyek sohasem a fizikai égre, vagy földre vonatkoznak, hanem a föld hatalmasaira és az alsóbb néposztályra.

És Péter apostol szinte megnyugtat bennünket, mikor a vizözön előtti világról beszél, hogy nem a fizikai föld veszett el, hanem csak a rajta levő nép és rendszer. „A mely föld pedig és a mely egek most vagynak” szintén megemésztetnek. És azt mondja továbbá, hogy „Új földet és új eget várunk” II. Pét. 3: 6, 7, 13., hogy értsük ezt? Hogy Péter azt igyekezik bebizonyítani, miszerint az Isten egy más fizikai eget és földet fog teremteni és azt várjuk? Óh nem, hanem ő tudta, hogy a jelenlegi hatalmasságoknak és intézményeknek kell megsemmisülni a Krisztus ezer évi uralkodása alatt. S bizonyára, mikor az Úr azt mondta, hogy „Ég és föld elmulik, de az én beszédem soha” Ő is csak arra célzott és semmi másra.

De nézzük, mit mond a Szentírás a földről.

„Uram, mindörökké megmarad mennyben a te beszéded.

Nemzetségről nemzetségre vagyon a te igazságod, megerősítetted a földet és mindörökre megmarad.” Zsolt. 119. rész. 89—90.

„Mert azt mondja az Úr, ki az egeket teremtette, ő az Isten, a földnek formálója és alkotója, ő annak megerősítője, nem hiába teremtette azt, hanem hogy laknának azon.” Ezsái. 45. r. 18.

„Fundálta a földet az ő oszlopain, mely soha örökké meg nem mozdul.” Zsolt. 104. rész 5.

„Egyik nemzetség elmegyén és a másik eljő, jóllehet a föld mindörökké megmarad.” Préd. 1 rész. 4.

A Jézus Krisztusnak létezése, mielőtt emberi formában megjelent.

„Kezdetben vala amaz Ige és az az Ige vala Istennél és az az Ige Isten vala.

Ez az Ige kezdetben az Istennél vala.

Mindenek cz által teremtettek és ő nála nélkül semmi nem teremtetett, valami teremtetett.” Ján. 1 r. 1—3.

„Mert ő általa teremtettek mindenek, melyek az égben vagynak, és melyek a földön láthatók, és láthatatlanok, mindenek ő általa és ő reá nézve teremtettek.

És ő mindeneknek előtte vagyon és mindenek ő általa állanak.” Kol. 1 r. 16—17.

„Ama hív és igaz bizonyosság, az Isten teremtésének kezdete.” Jel. 3 r. 14.

„Bizony bizony, mondom nektek: Minekelőtte Ábrahám volna, én vagyok.“ Ján 8 r. 58.

„Örök időknek előtte felkenettetem, a kezdetnek előtte, a föld lételének előtte.

Még mikor semmi mélységek nem volnának, születtem vala, még mikor semmi források vízzel teljesek nem volnának.

Mikor Ő készíti az eget, ott valék.“ Példa. 8 rész 22—31.

„Miképpen engemet elküldöttél e világra, azonképpen én is elküldöttem őket e világra.

Most annakokáért dicsőíts meg engemet Atyám, te magadnál, azzal a dicsőséggel, mely dicsőségem volt te nálad, minekelőtte e világ lenne.“ Ján. 17 r. 18, 5.

A Jézusnak az Atyával való egysége s a Szentháromságról szóló tan.

Versék, melyek első tekintetre úgy tűnnek fel, mintha tanítanák e tant.

„Én és az Atya egy vagyunk.“ Ján. 10 rész 30.

„Mert ő benne lakozik az Istenségnek minden teljessége állatja szerint.“ Kol. 2: 9.

„Mert hárman vagynak, a kik bizonyosságot tesznek a mennyben: az Atya, az Ige és a Szent Lélek és ez három egy.“ I. Ján. 5: 7.

Hogy miképpen volt Jézus az Atyával egy, annak bebizonyítására nem szükséges, hogy az emberek hagyományaihoz menjünk, a kik azt állítják, hogy az Isten személyében egy, állatjában pedig három, vagyis egyszer egy az Isten, máskor három. Ez egy olyan zavart állítás, hogy maguk, a kik ezt állítják, sem tudnak belőle kiigazodni. De nézzük csak, mit mondott az Úr az Atyával való egységről.

„Mert leszállottam mennyből, hogy cselekedjem nem az én akaratomat; hanem annak akaróját, a ki engem elküldött.“ Ján. 6: 38.

„.... Mert nem keresem az én akaratomat, hanem az Atyának akaróját, a ki engem elbocsátott.“ Ján. 5: 30.

„Mert a ki engem elbocsátott, én velem vagyok, nem hagyott egyedül engem az Atya, mert én mindenkor azokat cselekeszem, a melyek neki kedvesek.“ Ján. 8: 29.

„Mert én magamtól nem szóltam, hanem a ki elbocsátott

engem, az Atya, ő megparancsolta, hogy mit szóljak és mit mondjak." Ján. 12: 49.

És én a dicsőséget, melyet adtál nekem, nekik adtam, hogy egyek legyenek, miképpen mi egy vagyunk." Ján. 17 rész 22.

Ezekből a versekből tisztán láthatjuk, hogy Jézus csakis akaratban volt vele egy, de nem mintha egyszer mint Jézus tűnt volna fel, máskor pedig mint Isten. Mert mint az alábbi versek bebizonyítják, Jézus elismerte, hogy az Atya feljebbvaló.

„De arról a napról és óráról senki semmit nem tud, sem a menyei Angyalok, sem a Fiu, hanem csak egyedül az Atya." Márk. 13: 32.

„Hallátok, hogy én megmondám nektek: Elmegyek az Atyához, mert az Atya nagyobb én nálamnál" Ján. 14: 28.

„Minekutánna pedig mindenek az ő birodalmába vettetek, akkor maga a Fiu is annak birodalma alá vettetik, a ki neki mindeneket birodalmába adott, hogy az Isten mindenekben minden legyen." I. Kor. 15: 27—28.

Versek, melyek mutatják, hogy Jézusnak nem volt élete és hatalma önmagában addig, míg nem adatott neki az Atya által.

„Mert miképpen az Atyának vagyon élete önmagában, azonképpen adta a Fiunak is, hogy legyen élete ő magában." Ján. 5: 26.

„És hozzájuk járulván Jézus, szóla nekik, mondván: Teljes hatalom adatott nekem mennyen és földön." Máté 28: 18.

És még több versek, melyek egész határozottan ellenkeznek azzal, mintha az egy Istenen kívül volna Atya Úr Isten, Fiu Úr Isten és Szentlélek Úr Isten.

„Egy test és egy lélek vagytok, miképpen hogy a ti hivatalotoknak egy reménysége is hivattattatok.

Egy az Úr, egy a Hit, egy a Keresztség.

Egy az Isten és mindeneknek Atyok, ki mindenek felett vagyon és mindenek által és ti bennetek mindentekben." Eféz. 4: 4—6.

„Ez pedig az örök élet, hogy tégedet egyedül esmérjenek lenni igaz Istennek és a kít elbocsátottál a Jézus Krisztust." Ján. 17: 3.

„Mert egy az Isten, egy a Közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus.“ I. Tim. 2 : 5.

„Mindazáltal nekünk egy Istenünk vagy az Atya, a kitől mindenek, mi is abban vagyunk és egy Urunk, a Jézus Krisztus, ki által mindenek vagynak, mi is ő általa.“ I. Kor. 8 : 6.

Ezekhez a versekhez azt hisszük, nem kell kommentárt fűznünk, mert ezek elég világosan bizonyítják, hogy itt harmadik személyről, mely a Szentleket képviselné, szó sincs, mert csakis egy Istenről van szó, a melynek a lelke, hatalma, befolyása működött a Jézus Krisztusban és működik mindenben, a ki felveszi a Krisztus keresztjét (de nem egy érc, vagy fakesztet) és követi őt mindhaláláig.

De most már térjünk át János első levele 5. rész 7-ik versére, a hol ez áll:

„Mert hárman vagynak, a kik bizonytságot tesznek a mennyben: Az Atya, az Ige és a Szentlélek és ez három egy. És hárman vagynak, a kik bizonytságot tesznek a földön.“

Ezzel a versszakkal röviden végeznénk, mert egyszerűen azt mondjuk, hogy ez csak becsusztatott és nem valódi, amennyiben az eredeti kéziratokban nem található. De, hogy mégis azt ne gondolják, hogy ezt csak mi állítjuk így, igyekezni fogunk több íróat említeni, a kik szintén bizonyítják annak valótlanságát.

Az angol fordítású bibliákban ki van hagyva. Névszerint: a Revised Version, Emphatic Diaglott, Young's és az amerikai egyesült fordításban. Továbbá, hogy ismét azzal ne vádoljanak, miszerint azért idézzük angol fordítást, mivel tudjuk, hogy a magyarok nem olvasnak angol bibliát, ajánljuk a Dr. Angus József-féle „Bibliai Kézikönyv“-et, mely magyar nyelven is megjelent. Ez egy elismert mű, a mi szintén nagy segítségére van a bibliai tanulóknak. Nézd 53. lap, 111-ik paragrafust.

„I. Ján. 5: 7. vers. Ennek valódisága ellen felhozható 1-ször: Semmiféle görög kézirat, mely a 15 ik század előtt készült nem tartalmazza e helyett; ki van hagyva a 188 cursiv kéziratból és A. B. G. K.-ből.

2-ször: Hiányzik mindenféle fordításból. A latinnak kivételével, nem található a Vulgatanak legrégebb MS-ban, a C. Amiatiusban, vagy más kéziratban, mely korábbi mint a 9-ik század. Hiányzik p. o. a két Syriaiban az Arabs, Copt, Aethiopai Örmény és Szláv fordításban, habár a két utóbbinak néhány nyomtatott kiadásaiban és a Peshiotéba fel van véve.

3-szor: A régi görög egyházi Atyák azt sohasem idézik. Többször találjuk idézve a 6., 8., 9-ik verseket, de a 7-iket sohasem.

4-szer: A legjobb itészeti kiadások kihagyják azt a görög Testamentomból, p. o. Erasmus 1-ső és második kiadása, Aldus, Harwood, Matthaei, Griesbach, Lachman, Sholz, Tischend, Hahn. Másrésről pedig Mill és Bengel megtartották.

Mivel tehát ennyi bizonyság áll rendelkezésünkre a szentháromság tana ellen, — hisszük — hogy az arról alkotott fogalom alaptalan. Ha erről a nép felvilágosodnék, sok, ilyen szellemben irt imádságos könyv vesztene el használatát, ami — természetesen — sok írónak kárára lenne, de Isten igaz ügyének s a felvilágosodott egyének nagy hasznára!

Kedves olvasó! Légy szorgalmas tanulója a bibliának s még sok mindenről felvilágosodol.

A Szentlélek ellen való vétkek.

„Annakokáért mondom nektek, hogy minden bűn és káromlás megbocsáttatik az embereknek, de a Szentlélek ellen való káromlás nem bocsáttatik meg sem e világon, sem a másón.“ Máté 12 : 31—32.

Ki az, a ki a Szentlélek ellen vét? Többször hallunk erről a névleges egyházaknál prédikálni s különösen az „üdv hadseregénél,“ kik az utcákon mindenféle népnek, minden kommentár nélkül hirdetik, hogy a Szentlélek elleni káromlás nem bocsáttatik meg. Hogy értsük ezt?

A mi Urunk ezt mondja:

„A mi született testtől, test az és a mi születetett a Szellemtől, szellem az.

Ne csudáljad, ha azt mondom neked: Szükség nektek ujonnan születetneket.“ Ján. 3: 6—7.

Hogyan történik az újjászületés, vagy helyesebben az újjáfogamzás? (mert valamint a testi lény is előbb fogamzik s azután születik, azonképpen a szellemi lénynek is előbb fogamzani kell s azután születik meg.) Erre az apostol adja meg legjobban a feleletet:

„Áldott legyen az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Attya, ki az ő nagy irgalmasságából ujonnan fogantatott minket az élő reménységre, a Jézus Krisztusnak halálából való feltámadása által.

Mivelhogy ujonnan fogantattatok, nem rothadandó

magból, hanem rothadás nélkül való magból, az élő, örökké megmaradandó Istennek beszéde által. A ti lelkeiteket megtisztítván és Szentlélek által engedvén az igazságnak, a képmutatás nélküli atyafiúi szeretettel, tiszta szívből egymást igen szeressétek.“ I. Pét. 1: 3, 23, 22.

„Ki az ő akaratja szerint fogantatott minket az igazságnak beszéde által.“ Jakab. 1: 18.

„Mert én fogantattalak titeket az Evangyélium által a Jézus Krisztusban.“ I. Kor. 4: 15.

„Nem az igazságnak cselekedeteiből, melyeket mi cselekedtünk volna, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket, az ujonnan való születésnek feredője, (a Jézus Krisztusnak az ő Fiának vére tisztít meg minket minden bűneinkből. I. Ján. 1: 7.) és a Szentléleknek megújítása által.“ Titus 3: 5.

Jele és állapotja annak, kik az Isten Szellemétől fogamzik.

„....mindenek, kik szentül akarnak élni a Krisztus Jézusban, háborúságot szenvednek.“ 2. Tim. 3: 12.

„...a kit szeret az Úr, megdorgálja.“ Zsid 12: 6—8.

„Tudjuk, hogy valaki Istentől fogantatott (nézd a diáglot fordítást) nem vétkezik, hanem megtartja magát és amá Gonosz nem illeti azt.

Mert valaki Istentől fogantatott, meggyőzi e világot.“ I. Ján. 5: 4, 18.

„Mert valakik Isten Szellemétől vezéreltetnek, azok Isten fiai.

És e Szellem teszen bizonytságot a mi szellemünkkel együtt, hogy mi Istennek fiai vagyunk.“ Róm. 8: 14, 16.

„És lesznek, mindnyájan Istentől tanítottak.“ Ján. 6: 45.

„És prédikáljuk, a mint megvagyon írva. A melyeket a szem nem látott, sem a fül nem hallott. Nekünk pedig az Isten megjelentette azokat az Ő szelleme által, mert a Szellem mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységit is.

Mert kicsoda tudhatja azt, a mi az emberben vagon? azonképpen azt is, a mi Istenben vagon, senki nem tudja, hanem az Isten Szelleme.

Mi pedig nem e világnak szellemét vettük, hanem a Szellemet, mely az Istentől vagon.“ I. Kor. 2: 9—12.

Ezekből láthatjuk, hogy a Szentlélek (Szellem) ellen csakis azok vétkezhetnek, a kik attól fogamzottak, mint azt Pál gyönyörűen megvilágítja a Zsidókhoz írt levélben.

„Mert lehetetlen dolog, hogy a kik egyszer megvilágosítottak és megkóstolták a mennyei ajándékot és részesei lettek a Szentléleknek.

És megkóstolták az Istennek jó beszédét és a jövőendő világnak erejét.

Ha clesnek, hogy ismét megújíttassanak a megtérés által. 6: 4—8. Az ilyeneknek végek a tüzzel való elvesztés. Mivel pedig mint János apostol mondja, „az egész világ a gonoszban helyeztetett“ I. Ján. 5—19. így a világ nem is vétkezhetik a Szentlélek ellen, tehát azoknak a Szentlélek elleni vétket predikálni nincs semmi értelme.

A keresztség.

Az egész keresztyén világ megegyezik abban, hogy az Új Testamentum tanítja a keresztséget; habár annak végrehajtásáról, illetve jelentőségéről eltérő vélemények vannak.

A Szentírásból meggyőződhetünk, hogy a jelenlegi formákkal végzendő keresztség egyes felekezeteknél nem felel meg az új Testamentumban letett alapnak, így tehát alaptalan. Mikor a mi Üdvözítőnk elküldte az ő tanítványait ezt mondotta nekik: „Elmenvén a széles világra, tanítsatok minden nemzeteket, a ki hiszen és megkeresztelkedik idvezül.“

Ebből világosan láthatjuk, hogy előbb hinni kell és a miiben hiszünk; abban kell megkeresztelkedni.

A „keresztség“ szó a görög „baptizo“ szóból ered, mely annyit jelent, hogy elmerülni, belemártani, alááztatni, elmerülni. Így tehát világos, hogy a kereszteléshez szükséges annyi víz, hogy a keresztelendő személy alámerüljön. (Nézd János 3. rész 22—23. versét és Csel. 8. rész 38—39.) Mert ha a keresztség csak vízzel való meghintés lett volna, akkor Keresztelő Szent János sem ment volna oly tartományba, a hol sok vizek valának. Tehát, mint előbb kifejtettük, hogy a keresztelendő személynek előbb hinnie kell, mielőtt megkeresztelkednék, ebből világosan látszik, hogy ez csakis felnőttekre és öntudatos egyénekre vonatkozik; nem pedig csecsemőkre.

A keresztség továbbá nem csak abból áll, hogy a víz alá merülünk, (bár ez szükséges) hanem az egyuttal egy fogadás is, és a fő, hogy e fogadásunkat megtartsuk mindhalálig és hasonlatosak legyünk Jézushoz, hogy az ő szenvedésének maradékát a mi testünkben naponként jobban betöltsük, mint azt a következő versek fogják bizonyítani.

„Avagy nem tudjátok-é, hogy valakik megkeresztelkedtünk a Jézus Krisztusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg?

Eltemettettünk azért ő vele együtt, a Kereszttség által a halálba, hogy miképpen feltámasztatott a Krisztus a halálból az Atyának dicsőségére, azonképpen mi is új életben járjunk.“ Róm. 6. rész 3—5.

„Mert valakik a Krisztusban megkeresztelkedtetek, a Krisztust öltöztetek fel,“ Gal. 3. r. 27.

„Eltemettettetek ő vele együtt a Kereszttség által, mely által ő vele együtt fel is támadtatok az Isten erejének hite által, ki feltámasztotta őtet a halálból.“ Kol. 2 r. 12.

„Mely kereszttségnek példája most minket is megtart, nem az a kereszttség, mellyel a test szennyei elmosatnak, hanem a jó lelkiismeretnek Istennel való kérdeződése a Jézus Krisztusnak feltámadása által.“ I. Pét. 3. r. 21.

Hogy a víz alá való merülés világosan jelképezi a mi halálig tartó fogadásunkat és eltemettetésünket Jézussal, kitűnik a mi Urunknak szavaiból, midőn sok idővel az ő megkeresztelkedésük után így szólt tanítványaihoz:

„Megihatjátok-é a pohárt, melyet én megiszom és a mely keresztiséggel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedhettek-é azzal?

Azok pedig mondának: Meglehet. Jézus pedig mondá nekik: A pohárt, bizony az hogy megisszátok, melyet én megiszom, a keresztiséggel is, a melylyel én keresztelkedem (pedig már ekkor János által meg volt keresztelve és mégis azt mondja keresztelkedem) megkereszteltettek.“ Márk. 13. r. 38—39.

A keresztiségre vonatkozó más verseket, nézd Csel. 1 r. 5, Máté 3 r. 16—17. Eféz. 4: 5. Csel. 18 r. 24—28. Márk 1 r. 4. Csel. 19 r. 1—5. 8. rész 12—13 és 10. rész 47—48. Luk. 12 r. 50.

Bővebb magyarázatot a keresztiség eredetiségére és későbbi eltérésére találsz az Úr Siona című könyvben, 26 és 28 lapokon.

Még itt megjegyezzük, mint az a versekből is kitűnik, hogy a Keresztelő János keresztisége nem egy volt a mi Urunk keresztiségevel; ő megtérésre keresztelt a Jézus neve nélkül, a mit az összes kereszttyének alig kevesen különböztetnek meg s amit különösen baptista testvéreink erősen pártolnak.

Az ember Krisztus Jézus.

Sokan vannak, kik nem tudják megkülönböztetni a mi Urunknak Isteni és emberi voltát, jöellehet a Szentírás elég tisztán kinyilvánítja, hogy míg Ő a földön volt, tökéletes, hibánélküli és Szentlélekkel teljes ember volt, Keresztelő János próféta bizonyoságot teszen róla, mondván: „Ez a kiről én ezt mondom vala: Én utánam jő egy férfiú, ki én nálamnál feljebb becsültetett, mert nálamnál méltóságosbb vala.“ Ján. 1 rész 30.

Igy tehát össze nem kell tévesztenünk azt, habár Urunk Jézus ugyanaz volt, ki kezdetben volt az Atyával, mint az ő első teremtménye, vagy másképpen az ő elsőszülött fia, de az ő földi életében, míg az emberért áldozta magát, más alapon s más természetben, — az az tökéletes ember volt. Míg az ő feltámadása után is bár ugyanazon elsőszülött fiú volt, hanem más alapon, Istenhez hasonló dicsőségben, felmagasztalva az Isteni természetre, minden angyalok, hatalmak és fejedelmek felett. Első az Atyához, az Ő jobbján, mint a zsoltár író mondja: „Ülj az én jobb kezem felől...“ és csakis feltámadása után mondotta, hogy „Teljes hatalom adatott nekem mennyen és földön.“ Tény, hogy míg a földön járt is volt némi hatalma megkeresztelésétől fogva, de az csak földi volt, míg megkeresztelése előtt az sem volt. Most pedig nézzük meg, mit mond az Írás bővebben:

„De minekutánna eljött a teljes idő, kibocsátá Isten az ő Fiát, ki asszonytól lett, ki a törvény alá adta magát.“ Gal. 4 r. 4 Róm. 1 r. 3–4.

„És amaz Ige testté lett és lakozott mi közöttünk, ki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.“ Ján. 1 rész 14.

„Mivelhogy azért a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképpen részese lett ugyanazoknak, hogy a halál által elrontaná azt, a kinél a halálnak birodalma vala, azaz az ördögöt.

És megszabadítaná, valakik a haláltól való félelem miatt teljes életekben rabok valának.

Mert nem az angyalokat vette fel, hanem az Ábrahám magvát.

Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lenni az atyafiakhoz, hogy könyörüljön és hív Főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy a népnek bűneit eltörlessen.“ Zsid. 2. r. 14–18.

„Mert a mi a törvénynek lehetetlen vala, mivelhogy erőtelen volna a test miatt az Isten az ő Fiát elbocsátván a bűnös testnek hasonlatosságában a bűnért, a bűnt kárhoztatá az ő testében.“ Róm. 8 r. 3. 5. rész 12—19. Zsid. 2 rész 9—11.

„Mert mivelhogy ember által vagyon a halál, a halottaknak fellámadások is ember által vagyon.“ 1. Kor 15—21.

Kiben összpontosul az idvesség?

„Ez ama kö, a kit ti építők semminek állítottatok, ki lett a szegéletnek fejevé.“

„És nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is adatott emberek között ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.“ Csel. 4: 11—12.

Igy láthatjuk, hogy csakis a Krisztushban való hit által lehet nekünk megtartatnunk.

Hány féle idvesség van?

„Mert azért fáradunk is, és szidalmakkal illetetünk, mivelhogy bizunk az élő Istenben, ki minden embereknek megtartójuk, mindenek felett pedig a hiveknek.“ 1. Tim. 4: 10.

Ez a vers mutatja, hogy a hívők mindenek felett való idvességben részesülnek.

Az egyház idvessége.

„Megigazulván azért a hit által, békességünk vagyon Istennél a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Kinek általa lett hitben menetelünk a kegyelemben is, mely által állunk és dicsekedünk az Isten dicsőségének reménysége alatt.“ Róm. 5: 1—2.

„Mert valakik Isten Lelkétől vezéreltetnek, azok Isten fiai.“

„Hogyha fiak, tehát örökösök is; Istennek örökösei, a Krisztusnak pedig örökös társai, ha ő vele együtt szenvedünk, hogy ő vele együtt dicsőüljünk.“ Róm. 8: 14, 17. Fil. 2: 12; 2. Thes. 2: 13—14.

„Áldott legyen az Isten, és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Attya, ki az ő nagy irgalmasságából ujonnan szült minket az élő reménységre, a Jézus Krisztusnak halálából való fellámadása által.

Az örökségre, mely el nem veszhet, meg sem mocskoltathatik, meg sem hervadhat, mely nekünk mennyekben tartatik.

Kik Istennek erejétől őriztettek hit által az idvességre, mely megkészítetett, hogy megjelenjék az utolsó időben.“ I. Pét. 1: 3—5.

Ezekből láthatjuk, hogy a mennyei boldogságot, vagy idvességet csakis azok nyerhetik el, a kik a jelen Evangéliumi korban igyekeznek az ő hivatásukat és választásukat megerősíteni. A világ idvességi ideje csakis a Milleniumi korszakban lesz, mely időben nem mennyei, hanem földi boldogság lesz elnyerhető.

A világ idvessége.

„Azonképpen a Krisztus is egyszer megáldoztatván, hogy sokaknak bűneiket elvennie, másodszor bűnért való áldozat nélkül megláttatik azoktól, a kik őtet várják azoknak idvességükre.“ Zsid. 9: 28. Róm. 5: 15—18.

„És minden test meglátja az Istennek szabadítását.“ Luk. 3: 6. „Mert megjelent az Istennek amaz idvezítő kegyelme minden embereknek.“ Tit. 2: 11.

„Mert ez a jó és kedves dolog a mi megtartó Istenünk előtt. Ki minden embereket akar idvezíteni, és hogy az igazságnak esmeretire jussanak.“ I. Tim. 2: 3—4.

„Mely megvilágosít mindene világra született embert.“ Ján. 1: 9.

„És hallék nagy szózatot az égben, mely ezt mondja vala: Most lett a szabadítás és erő a mi Istenünknek országa, és az ő Krisztusának hatalma: mert a mi atyánkfiainak vádolójuk levettetett, ki vádolja vala őket éjjel és nappal a mi Istenünk előtt.“ Jel. 12: 10.

Ez az utolsó vers nyilván mutatja, hogy a világ általában csakis akkor szabadul meg, vagy nyer idvességet és világosságot mikor a Krisztus ezer évi uralkodása alatt a Sátán meg lesz kötve, mert jelenleg még nincs mindenki megvilágosítva.

A feltámadás.

A feltámadás egy főreménysége a keresztyénségnek, mely bebizonyosodott a mi Urunk feltámadásánál, hogy valamint ő feltámadott, úgy mindnyájan feltámadunk.

Igen, de e feltámadásnak tudománya, a melyet a kereszténység nagy része hisz, nagyon is eltérő a Szentírás tanításától. A Szentírás kimutatja, hogy a feltámadás, vagy felkelés a sírból, a koporsóból lesz, nem pedig a mennyből, sem a tisztító helyről, vagy az örök gyötrelmi helyről, a hova sokan következtetik, hogy az ember megy. Hogy állításunkról mindenki meggyőződjék, idézzük a következő verseket.

Egy feltámadás ígértetett.

„Annakokáért profétálj és mondd nekik: — így mond az Úr Isten: Imé én megnyitom a ti koporsóitokat, és kihozlak titeket a ti koporsóitokból én népem és viszlek titeket az Izrael földére.

És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor megnyitándom a ti koporsóitokat, és kihozlak a ti koporsóitokból, én népem.“ Ezék. 37: 12—13. Ézsai. 26: 19. Hós. 13: 14. Ján. 11: 24—25.

„Az Úr Istennek Lelke vagyon én rajtam; azért kent meg engemet az Úr, elküldött engem, hogy a szegényeknek Evangéliumot hirdetnék, hogy a foglyoknak szabadulást hirdetnék, és a megkötözötteknek a tömlőcnek megnyílását.

Hogy a vakoknak szemeiket megnyissad, kihozzad a foglyot a tömlőcből, és a fogházból a setétségben ülőket.“ Ézsai. 61: 1, 42: 7, 49: 9. Itt látjuk, hogy a próféta a Krisztusról beszél, hogy eljön, és a börtönöknek ajtait megnyitja. De mivel azt tudjuk, hogy Jézus a földön létekor egy börtönnek sem nyitotta ki az ajtaját, hogy abból foglyokat szabadított volna ki. Így világos tehát, hogy ebben a versben is a feltámadásra van célzás, vagyis a halál börtönének megnyitásáról. És még nézd Jób. 19: 25. Zsolt. 17: 15, 102: 19, 21.

„Ne csudáljátok. Mert eljő az óra, melyen mindenek, kik a koporsóban vagynak, meghallják az ő szavát.

És a kik j'-kat cselekedtek, kijőnek az életnek feltámadására; a kik pedig gonosz cselekedtek, az ítéletnek feltámadására.“ Ján. 5: 28—29. Luk. 20: 87—38.

Versek, melyek mutatják, hogy némelyek feltámadnak szellemi testtel, némelyek földi testtel.

„De mondhatná valaki, mimódon támasztatnak fel a halottak? minémü testtel jönnek pedig ki?

Balgatag ember, a mit te a földbe vetsz, nem elevenedik meg, hanemha megrothadand.

Es a mit elvetsz, nem azt veded el, a mi azután kikél, hanem pusztá magot, tudniillik gabonának vagy egyébnek magvát.

De az Isten ád annak testet, a mint akarta és mindenféle magnak kiváltképpen való testet.

Nem minden test azon egy test, hanem más az embereknek testek, más a barmoknak testek, más a halaknak, más a madaraknak.

Es vagynak mennyei testek, vagynak földi testek, de különb dicsőségek vagyon a mennyeknek, különb a földieknek.

Különb a napnak dicsősége, és különb a holdnak dicsősége, és különb a csillagoknak dicsősége, mert a csillag különböz a csillagtól fényességgel.

Igy lészen a halottaknak feltámadások is. Elvettetik rothadandó test, feltámasztatik rothadatlan.

Elvettetik gyalázatos test, feltámasztatik dicsőséges, elvettetik erőtelen test, feltámasztatik hatalmas.

Elvettetik lelkes test, feltámasztatik lelki test, vagyon lelkes test is, vagyon lelki test is.

Mert úgy irattatott meg: Teremtetett az első ember Ádám élő állattá, az utolsó Ádám pedig elevenítő lélekké.

De a lelki test nem első, hanem a lelkes test az első, második a lelki test.

Az első ember földből való és földi, a második ember mennyei Úr.

A minémű volt ama földi, olyanok, a kik földiek is, és a minémű ama mennyei, olyanok lésznek, a kik mennyekiek is.

Es miképpen hordoztuk a földinek ábrázatját, a mennyeknek is hordozzuk ábrázatját." 1. Kor. 15: 35—49.

A Krisztus feltámadása.

„Tudván azt, eleitől fogva szólott a Krisztusnak feltámadásáról, hogy az ő élete nem hagyatott a koporsóban és hogy az ő teste rothadást nem érzett." Csel. 2: 31.

„Tudniillik, hogy a Krisztus szenvedne és a halálból való feltámadásában első lenne és prédikálná a népnek és a pogányoknak a világosságot." Csel. 26: 23.

„De a Krisztus feltámadott a halálból és azoknak, a kik elaludtak, lett első zsongéjek (gyümölcsök)“ I. Kor. 15: 20.

„És az apostolok nagy buzgósággal tésznek vala bizonyítást az Úr Jézusnak feltámadásáról és mindnyájan felette nagy szeretetben valának.“ Csel. 4: 33. I. Kor. 15: 3—4.

Az Evangyéliumi korban kiválasztott kicsiny seregnek, vagy a Krisztus egyházának feltámadása.

„És boldog lésszesz, mivelhogy nem fizethetik neked a jótéteményt, mert megfizettetik neked az igazak feltámadások idején.“ Luk. 14: 14.

„Hogy megismerjem őt és az ő feltámadásának erejét, és az ő szenvedésiben való részesülésemet, mikor hasonlatos leszek az ő halálához.“ Fil. 3. r. 10.

„Mert az Úr unszolásnak kiáltásával, arkangyalnak szavával és Istennek trombitájával leszáll az égből: és a kik megholtak volt a Krisztusban, feltámadnak először.“ I. Thess. 4: 16.

„Minden ember pedig az ő rende szerint. Első zsonge a Krisztus, azután a kik a Krisztuséi, az ő eljövetelekor támadnak fel.“ I. Kor. 15. r. 23.

„Boldog és szent, a kinek része vagyon az első feltámadásban, mert ezeken nincs hatalma a második halálnak, hanem lesznek az Istennek és a Krisztusnak papjai és uralkodnak ő vele ezer esztendeig.“ Jel. 20 r. 6.

„Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint ő bele oltatván, vele egygyé lettünk, bizonyára az ő feltámadásának hasonlatossága szerint is ő vele egygyé leszünk.“ Róm. 6. rész 5.

Az általános feltámadás.

„És reménységem vagyon Istenben, hogy jövendőben, miképpen ezek is várják, meglészen a halottaknak, mind igazaknak, mind hamisaknak feltámadások.“ Csel. 24. r. 14—15.

„Ne csudáljad ezt: Mert eljő az óra, melyen mindenek, kik a koporsókban vannak, meghallják az ő szavát.“ Ján. 5: 27—28.

„És látám a halottakat, nagyokat és kicsinyeket állani az Isten előtt és a könyvek megnyittatának és más könyv

is nyitatték meg, mely az életnek könyve és megítéltetének a halottak azokból, melyek a könyvekbe irattattak vala, az ő cselekedeteik szerint.

A tenger is kiadá a halottakat, melyek ő benne voltak, a halál is és a pokol megadák a halottakat, melyek ő nálok voltak és ítélet lőn mindenekről az ő cselekedeteik szerint." Jel. 20: 12 – 13.

Két egymástól eltérő reménységek.

Az alábbi versek kimutatják, hogy a Krisztus egyházának, vagyis a kicsiny seregnek reménye az, hogy az Isten fiának hívattatik és a Krisztussal mint örökös társ, az isteni természetnek részesévé lesz a szellemi alapon.

„És jöllehet, Mózes hív volt az ő (Isten) egész házában mint szolga, azoknak bizonyoságtételekre, a melyekkel azután kellene szólni.

De a Krisztus, mint Fiu, előljáró az ő házában, kinek háza mi vagyunk, ha ama bizodalmat és a mi dicsekedésünknek reménységét mindvégig erősen megtartjuk." Zsid. 3. r. 5–6.

„A mennyekben nektek elött reménységért, melyet először hallottatok az igazságnak beszédéből, mely az evangélium." Kol. 1: 5.

„És a Szentlélek tészén bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt, hogy mi Istennek fiai vagyunk.

Hogyha fiak, tehát örökösök is; Istennek örökösei, a Krisztusnak pedig örökös társai; ha ő vele együtt szenvedünk, hogy ő vele együtt dicsőüljünk." Róm. 8: 16–17.

„Igaz beszéd ez, mert ha ő vele meghaltunk, ő vele élünk is.

Ha türünk, ő vele országunk is, ha meglagadjuk, ő is meglagad minket." 2. Tim. 2: 11–12.

„És tekinték és imé egy bárány áll vala a Sion hegyén, és ő vele száznegyvennégy ezeren, kiknek homlokukon írva vala az ő Atyjának neve.

Ezek azok, kik asszonyokkal nem fertőztették meg magukat, mert szűzek; ezek követik a bárányt, valahová menénd, ezek áron vétettek meg az emberek közül, kik az Istennek és a Báránynak zsengei." Jel. 14: 14. 3. rész. 21. Kol. 1: 26–27. Efész, 1: 18. 1. Pét. 1: 3, 13. 1. Tim, 1: 1. Róm, 5: 1–2. 1. Ján. 2: 2.

A világ reménysége.

Ezekben a versekben meglátjuk, hogy a világnak általában csakis földi áldásokra van, vagy lehet reményük.

„És nagy nemzetségnak atyjává teszek tégedet és megáldlak tégedet és felmagasztalom a te nevedet és immár légy áldás.

Megáldom azokat, a kik tégedet megáldanak, a ki pedig megátkoz tégedet, megátkozom azt és e földnek minden nemzetségei megáldatnak te benned. I. Móz. 12. 2—3.

„És házakat építvén azokban laknak és szőlőket plántálnak s azoknak gyümölcsében esznek.

Nem építnek, hogy más lakjék abban, nem plántálnak, hogy más egye annak gyümölcsét, mert az élőfa napjainak száma szerint lesznek az én népemnek napjai és az ő kezeiknek munkájával sok ideig élnek az én választottim.“ Ézsa. 65: 21—22.

„És ki-ki mind békességgel nyugszik az ő szőlője alatt és az ő figefája alatt és senki meg nem rettentí őket, mert a seregek Urának szája szólott.“ Mik. 4: 4. Amós. 9: 14—15. Ezék. 37: 12. I. Kor. 15: 21—22. Ján. 5: 28—29. Csel. 15. r. 15—17. Ézsa. 26: 19. Jer. 31: 17.

A mennyei hivatás.

Kevesen vannak, a kiknek van némi fogalmuk arról, hogy a Szentírás tanít ezen hivatalról. Az általános vélemény az, hogy semmi hivatás nincs, legfeljebb ha jól cselekszünk és keresztyénhez méltóan élünk, mindnyájan a mennybe megyünk. Holott ha az alábbi verseket megvizsgáljuk, azt fogjuk találni, hogy némelyek hivatalra hivattnak, a mi alatt természetesen azt érthetjük, hogy kell valakinek lenni, a ki felett hivataloskodni kell.

„Atyámfiak, nem állítom, hogy én a célt még elértem volna. Egy dolog vagyon pedig: azokat, a melyek hátam megett vagynak, elfelejtvén; azokra pedig igyekezvén, a melyek elől vagynak, a cél felé futok, az Istennek a Krisztus Jézusban való mennyei hivatala jutalmának elvételére.“ Fil. 3: 13—14.

„Annakokáért Atyámfiak, szentek, a mennyei hivatalnak részesei, gondoljátok meg a mi vallásunknak apostolát és főpapját, a Krisztus Jézust.“ Zsid. 3: 1.

„Ki megtartott minket és hívott szent hivatallal, nem a mi cselekedeteink szerint, hanem az ő végezése és kegyelme szerint, mely adatott nekünk a Krisztus Jézusban, örök időknél előtte.“ 2. Tim. 1:9.

„Annakokáért atyámfiak, igyekezzetek inkább a ti hivataltokat és választástokat megerősíteni, mert ha ezeket cselekeszitek, soha meg nem ütköztök.“ 2. Pét. 1:10.

„Nem olyan az Isten mint az ember, hogy hazudjon és nem embernek fia, hogy elváltoztassa ígéreteit; ő mondotta s hát nem mivelné-e meg? Szólt és nem teljesíti-e meg azt?“ 4 Móz. 23:19. Róm. 11:29. Eféz. 1:18 II. Thess. 1:11.

Kik vannak hivatva?

„Nemde a főemberek közül, vagy a farizeusok közül hitt-e ő benne valaki? Ján. 7:48.

„Akkor az időben szóla Jézus és mondá: Hálákat adok neked én Atyám, mennynek és földnek ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcséktől és az értelmesektől és azokat megjelentetted a kis gyermekeknek, (ujjáfogautattaknak) Mátc 11:25.

„Mert látjátok a ti hivataltokat, atyámfiak, hogy ti nem sokan vagytok bölcsék test szerint, nem sokan hatalmasok nem sokan nemesek.

Hanem a kik bolondoknak állítatnak e világon, azokat választotta Isten, hogy a bölcséket megszégyenítse és a kik e világon erőtléneknek állítatnak, azokat választotta Isten, hogy az erőseket megszégyenítse.“ I. Kor. 1:26—27.

„Halljátok meg szerelmes atyámfiak: Avagy nem választotta-e az Isten e világnak szegényeit, hogy lennének gazdagokká a hitben és örökösivé az országnak, melyet ígért azoknak, a kik őtet szeretik?“ Jak. 2:5.

„Mert e világ bölcsesége Isten előtt bolondság, mert megvagyok írva: Megfogja a bölcséket az ő bölcseségében.“ I. Kor. 3:19—20.

Micsoda dicsőségre.

„Mert a kiket öröktől fogva tudott, azokat el is választotta, hogy az ő Fiának ábrázatjához legyenek hasonlatosak, hogy ő elsőszülött legyen a sok atyafiak között.“ Róm. 8. r. 29.

„Mi pedig mindnyájan felfedett orcával az Úrnak dicsőségét mintegy tükörben látván, azon ábrázatra elváltoztunk dicsőségből dicsőségbe, úgy mint az Úrnak Lelkétől.“ II. Kor. 3: 18.

„Mivelhogy nagy és drágalátos ígéretek ajándékoztattak nektek, hogy ezek által az isteni természetnek részesei lennétek, kimenekedvén a romlottságból, mely a kívánság által vagyon e világon.“ II. Pét. 1: 3—4.

„Mert mi mint mennyei polgárok vagyunk, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk.

Ki elváltoztatja a mi alázatos testünket, hogy hasonlatos legyen az ő dicsőült testéhez, amaz ő hatalmas creje szerint, mely által mindeneket az ő birodalma alá is vethet.“ Fil. 3: 20—21.

„Szerelmeicim, most Isten fiai vagyunk, de még nem jelentetett meg, micsodák leszünk; tudjuk pedig, hogy mikor ő megjelenendik, hasonlatosak leszünk ő hozzá, mert meglátjuk őtet, a mint vagyon.“ I. Ján. 3: 2. I. Kor. 15: 49—51.

Miért vannak hivatva?

„Avagy nem tudjátok-é, hogy a szentek megítélik e világot? Hogy ha a világ ti általatok megítéltetik, méltatlanok vagytok-e kisebb dologról való ítéletekre?

Avagy nem tudjátok-e, hogy az angyalokat is megítéljük, nem hogy e világi életünk szükségére való dolgot nem ítélnénk meg.“ I. Kor. 6: 2—3.

„A ki győzedelmes leszen, együtt ültetem velem az én királyi székemben, mint én is győzedelmet vettem és ülök az én Atyámmal az ő királyi székében.“ Jel. 3: 21. II. rész 26—27.

„És énekelének új éneket, mondván: Méltó vagy, hogy elvegyed a könyvet, és megnyissad annak pecsétit, mert megölettlél és megváltottál minket Istennek a te véred által, minden ágazatból, nyelvből, népből és nemzetségből.

És tettél minket a mi Istenünknek Királyokká és Papokká és uralkodunk a földön.“ Jel. 5: 9—10. II. Tim. 2: 12. Dán. 7: 18.

Mennyei Ígéretek.

Figyeld meg óvatosan, hogy ezek csakis a Krisztus egyházának, a kicsiny seregnek ígértettek.

„És mindnyájan ezek, minekutánna jó bizonysgot vettek volna a hit által, az ígéretet nem vették el.

Mivelhogy az Isten mi felölünk néminemű jobb dolgot rendelt, hogy nálunk nélkül a tökéletességre ne jutnának.“ Zsid. 11: 39—40.

„Ne háborodjék meg a ti szívetek, hisztek az Istenben, hídjétek én bennem is.

Az én Atyámnak házában sok hajlékok vannak, merő ha különben volna, megmondottam volna nektek. Elmegyek, hogy megkésztsem nektek a helyet.

s mikor elmenedek és elkészítendem néktek a helyet, ismét eljövök és felveszlek titeket én magamhoz, hogy a hol én vagyok, ti is ott legyetek.

Atyám! a kiket nekem adtál, akarom, hogy a hol én vagyok, azok is velem legyenek; hogy lássák amaz én dicsőségemet, melyet nekem adtál, mert szerettél engemet e világ fundamentomának felvettetése előtt.“ Ján. 14: 1—3. 17 r. 24.

„Annakokáért, atyámfiai, igyekezzetek inkább a ti hivataltokat és választástokat megerősíteni, mert ha ezeket cselekeszitek, soha meg nem ütköztök.

Mert ilyen módon adattatik néktek bőséggel a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak örök országába való bemenetel.“ II. Pét. 1: 10—11. Péter 1: 7, 3—4.

„És megőriz engemet az Úr minden gonosz cselekedettől és megtart az ő mennyei országára: kinek dicsőség mindörökkön örökké. Ámen. II. Tim. 4: 18.

Földi ígérek.

Figyeld meg jól, hogy ezek közül egy sem ígértetett az egyháznak.

„Az Úr pedig mondá Ábrahámnak, minekutána elválék Lót ő tőle: Emeld fel mostan a te szemeidet és tekints a helyről, a hol vagy, északra, délre, napkeletre és napnyugotra.

Mert mind ez egész földet, a melyet látsz, neked adom, és a te magodnak mindörökké.“ I. Móz. 13: 14—17.

„Ezt mondja az Úr Isten: Az időben, mikor titeket megtisztítlak minden álnokságitoktól, ezt cselekeszem, hogy lakják a városokat és a puszták megépítetnek.

És az elpusztult földet ismét mivelní kezdik, azért, hogy elpusztult volt minden utonjárónak szemeláttára.

És mondának: Ez az elpusztított föld olyanná lett, mint az Éden kerle és az elhagyatott és elpusztított és elrontatott városokat lakják, úgy mint megerősített városokat." Ezék. 36: 33—35. Jer. 30: 3.

És megtartalak titeket minden ti undogságítóktól és előhivom a gabonát és meg bővitem azt és nem adok reátok éhséget.

E felett megsza poritom a termő fának gyümölcsöket és a mezei terméseket, hogy többé ne viseljétek az éhségnek gyalázatját a pogányok között." Ezék. 36: 28—30. Amós. 9. r. 14—15.

"A magas hegyeken folyóvizeket támasztok és a mezőknek közepiben forrásokat, a pusztát vizeknek tavává tészem és az elhagyatott földet vizeknek folyásivá.

Hogy meglássák és megismerjék és eszékbe vegyék és mindnyájan megértsék, hogy az Úrnak keze mivelte ezt és az Izráelnek szente teremtetten ezt." Ézs. 41: 18—20.

És minekutánna kiáltanának, én meghallgatom, még mikor szólnának, én meghallom.

A farkas és a bárány együtt legelnek és az oroszán mint az ökör szalmát eszik és a kigyónak kenyere lészen a por. Senkit nem bántanak és senkinek nem ártanak az én szentségemnek egész hegyén, azt mondja az Úr." Ézs. 11: 6—9. 65: 21—25.

"És az én szolgám Dávid lészen nekik királyok és egy pásztorok lészen mindnyájan nekik és az én ítéletimben járnak és az én parancsolatimat megőrzik és megcselekszik azokat.

És laknak a földön, melyet adtam vala az én szolgáimnak Jákóbnak, a melyben laktak a ti atyáitok, azon laknak ők is és azoknak fiaik és azoknak fiaiknak fiaik, mind örökké, és Dávid az én szolgám lészen fejedelmek nekik örökké." Ezék. 37: 24—25.

Az egyház földi kilátásai, az az mit kell neki eltűrni.

"Ne csudáljátok Atyámfiai, ha gyűlöl titeket e világ." I. Ján. 3: 13.

"Ime megtisztítottalak téged, de nem úgy, mint az ezüstöt, megtisztítottalak téged a nyomorúságnak kemencéjében." Eza. 48: 10.

„Te azért a munkának terhét hordozzad, mint a Jézus Krisztus jó vitéze.“ II. Tim. 2: 3.

„Ha a világ titeket gyűlöl, tudjátok, hogy engemet gyűlölt előbb ti nálatoknál.

Ha e világból valók volnátok, e világ a mi az övé, szeretné azt, de mivel hogy nem e világból valók vagytok, hanem én választottalak titeket e világ közül, azért gyűlöl titeket e világ.

Emlékezzetek meg ama beszédről, melyet én mondtam néktek: A szolga nem nagyobb az ő Uránál. Ha engemet háborgattak, titeket is háborgatnak; ha az én beszédemet megtartották, a tieteket is megtartják.“ Ján. 15. r. 18—20.

„Boldogok lesztek, mikor titeket szidalmaznak, háborgatnak és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem..

Örüljete és örvendezzete, mert a ti jutalmatok bőséges mennyekben. Mert eképpen háborgatták a prófétákat is, a kik ti előttetek voltak.“ Máté 5: 11—12.

„Elárultatok pedig még szüleitektől is, atyátok fiaitól és rokonaitoktól és barátitoktól és megöletnek némelyeketiközületek.

S lesztek gyűlölségesek mindenek előtt az én nevemért.“ Luk. 21: 16—17.

„Szerelmesim, ne rémüljete meg, mint idegenek ama tűz által való kísértéstől, mely ti rajtatok lészen a ti megpróbáltatástokra, mintha valami idegen dolog esnék rajtatok.

Sőt inkább, hogy a Krisztus szenvedésének társai vagytok, azon örüljete, hogy mikor az ő dicsősége megjelenik, akkor is örvendezve vigadjatok.“ I. Pét. 4: 12—13.

„De miképpen akkor az, a ki test szerint született vala, háborgatja vala azt, a ki született vala lélek szerint, — azonképpen vagyón mostan is.“ Gal. 4: 29.

„De mindenek is, a kik szentül akarnak élni a Krisztus Jézusban, háboruságot szenvednek.“ II. Tim. 3: 12.

„Semmit se félj azokban, a melyeket szenvedendő vagy... Légy hiv mindhalálíg és neked adom az életnek koronáját.“ Jel. 2: 10 és nézd I. Pét. 2: 21. Jak. 1: 2—4.

Miben örvendhet az egyház?

A mi Urunk Jézus mondja:

„Békességet hagyok nektek, amaz én békességemet

hagyom néktek: nem úgy adom én néktek, mint e világ adja. Ne háborodjék meg a ti szívetek és ne féljetelek." Ján. 14: 27.

"Felemelem az én szemeimet a hegyekre, honnét jönne nékem segítségem.

Az én segítségem az Urtól vagyon, ki teremtetted a mennyet és a földet." Zsolt. 121: 1—2.

"Az Úr ad erősséget az ő népének, az Úr megáldja az ő népét békességben." Zsolt. 29: 11.

"Jöjjetek én hozzám mindnyájan, kik megfáradtatok és megterheltettetek és én megnyugosztalak titeket.

Vegyétek fel az én igámat reátok és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok és találtok nyugalmat a ti lelkeiteknek.

Mert az én igám gyönyörűsége és az én terhem könnyű." Máté 11: 28—30.

"Kit noha nem láttatok, mindazáltal szerettek, kit noha most is nem láttok, mindazáltal ő benne bizván örvendeztek megmondhatatlan és dicsőséges örömmel." I. Pét. 1: 8.

"Felelvén pedig Jézus, monda: Bizony mondom nektek, nincsen senki, a ki elhagyándja házáat, vagy atyafiait, néneit, hugait, atyját, anyját, gyermekeit és szántóföldeit én érettem és az evangéliumért.

A ki száz annyit nem venne mostan ez időben, házakat, atyafiakat, néneit, hugait, anyjait, gyermekeket és szántóföldeket, háborúságokkal egybe és a jövő világban örök életet." Márk. 10: 29—30.

"És az Istennek békessége, mely minden értelemnek felette vagyon, erősségtől leszen a ti szíveteknek és a ti elméteknek a Krisztus Jézusban." Fil. 4: 7.

El van-e most a bűn törölve, vagy fedezve?

A jelen időben a Szentírás a bűnt elfedezettnek említi, mint a zoltáríró mondja:

"Boldog ember az, kinek hamissága megbocsáttatott és a kinek bűne elfedeztetett." Zsolt. 32: 1—2.

"A te népednek álnokságát megengedted, elfedezted minden ő bűnökét." Zsolt. 85: 3.

"Boldogok, ugymond, a kiknek megbocsáttattak az ő hamisságaik és a kiknek elfedeztetett az ő bűneik,

Boldog ember, a kinek Isten nem tulajdonítja a bűnt.“
Róm. 4:7—8.

Azonban a következő időben, az az a helyreállítás idejében eltöröltnek nyilvánítja.

„Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy töröltessenek el a ti bűneitek, minekutána eljövendének a meghívésítésnek idei az Urnak színétől.

És elbocsátandja azt, a ki nektek először hirdettetett, a Jézus Krisztust.“ Csel. 3:19—20.

A Krisztusnak második eljövele.

Isten igéjét tanulmányozva nem találunk tárgyat, mely nagyobb érdeklődéssel bírna a Krisztus egyházára, mint épen Urunk második eljövele. S ha a mi értelmünk helyes, valóban nincs is fontosabb valami, mint a mi Urunknak visszatérése, az az, második eljövele, melyről biztosította az ő tanítványait, mikor Ő ezt mondta:

„És mikor elmenéndek és elkészítendém nektek a helyet, ismét eljövök és felveszlek titeket én magamhoz, hogy a hol én vagyok, ti is ott legyetek.“ Ján. 14:3.

Mely ígélet az angyalok által is ismételve volt.

„Kik mondának is: Galileai férfiak, mit állotok, nézván mennybe? E Jézus, a ki oda felviteték titöletek mennyországba, a képpen jö el, a miképpen láttátok őtet felmenni mennyekben.“ Csel. 1:11.

A mi Urunk visszatérésére három görög szó használtatik magyarázatul:

I. Parousia, mely jelenléte jelent.

II. Epiphania, mely világos, fénylő, vagy nyilatkoztatást, megjelenést jelent.

III. Apokalupsis, mely megjelentést, kinyilatkoztatást jelent, (mintha egy valami előbb jelen lett volna, de elrejtetett.)

Ha eszünkben tartjuk ezen szavaknak különböző árnyalatu értelmeit, melyet kifejez, és mindegyiknek, a mely versben használtatik, megadjuk a helyes jelentőségét, úgy sokkal több értelmet nyerünk az egész tárgyról.

Ezzel a gondolattal elménkben, adunk egy csoport verset, melyben e szó „eljövelede“-nek a görög Parousia szóból van fordítva.

„És mikor az olajfáknak hegyén ülne, menének magánosan ő hozzá az ő tanítványai és mondának: Uram! mondd

még nekünk, mikor lesznek ezek és micsoda jele lesz az a te eljövetelednek és a világ végének.” Máté 24:3.

„Mert miként a villámlás kijő napkeletről és megtetszik napnyugotra is, úgy lesz az ember Fiának eljövetele is.” Máté 24:27.

„Minémü vala pedig Noénak ideje, olyan lesz az ember Fiának eljövetelének is ideje.

És nem tudhatták meg az özönvizet, mignem eljött volna és mindeneket eltörölt volna, úgy lesz az ember Fiának eljövetele is.” Máté 24:37, 39.

„Minden ember pedig az ő rende szerint. Első zsenge a Krisztus, azután a kik a Krisztuséi, az ő eljövetelekor.” I. Thes. 2:19.

„Hogy a ti szíveket megerősitse ártatlanságban, Isten előtt és a mi Atyánk előtt való szentségben, a mi Urunk Jézus Krisztusnak eljövetelére, minden ő szenteivel egyetemben.” I. Thess. 3:13.

„A békességnek Istene pedig szenteljen meg titeket mindenestől és a ti elméket épségben és lelketek s testetek ártatlanságban tartassanak meg a mi Urunk Jézus Krisztusnak eljövetelére.” I. Thess. 5:23.

„Kérünk pedig titeket Atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztusnak eljövetelére és a mi ő hozzá való egybegyűjtetésünkre.” II. Thess. 2:1.

„Békességesek legyetek azért Atyámfiai az Urnak eljöveteléig, és erősítsétek meg a ti szíveiteket, mert az Urnak eljövetele elközelget.” Jak. 5:7—8.

„Mert ezt mondjuk nektek az Urnak szavával, hogy mi élők, kik megmaradunk az Urnak eljövetelére, nem vesszük elő azokat, a kik elaludtak.” I. Thess. 4:15.

„Ezt mindenek előtt tudván, hogy az utolsó időben támadnak csufolók, kik ezt fogják mondani: hol vagy az Úr eljövetelének ígérete? Mert mióta az Atyák elaludtak, mindenek a teremtetésnek kezdetétől fogva ugyanazon módon állanak.” II. Pét. 3:3—4.

A következő versekben a szó Parousia, jelenlét-nek van fordítva, mely annak helyes fordítása, amint azt az előbbi versekben is kellett volna használni,

„Mert a Pál levelei (így mondák némelyek) súlyosak és erősek, de a maga jelenvolta erőtlén és beszéde is alázatos” II. Kor. 10:10.

„Annakokáért, Szerelmeseim, miképpen mindenkor en-

gedtetek, nem úgy, mint az én jelenlétemben csak, hanem most sokkal inkább az én távollétemben, félelemmel és rettegéssel vigyék véghez a ti idvességeketek." Fil. 2: 12.

A következő versekben is e szó, megjelenése és eljövetele, szintén az Úr második eljövetelére használtatik és a görög „Epiphania” szóból van fordítva.

„Hogy megtartsad a parancsolatokat makula nélkül és fedhetetlenül, a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenésének napjáig.” I. Tim. 6: 14.

„Kérlek azért én az Isten előtt és az Úr Jézus Krisztus előtt, ki megítéli az élőket és holtakat amaz ő eljövetelekor és az ő országában.

Végezetre eltételek nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Úr ama napon, amaz igaz bíró, nem csak nekem pedig, hanem mindeneknek is, kik várandják amaz ő eljövetelét.” II. Tim. 4: 1, 8.

„Várván ama boldog reménységet és ama nagy Istennek és a mi megtartónknak a Jézus Krisztusnak dicsőséges megjelenését.” Titus. 2: 13.

Ebben a versben pedig Epiphania dicsőséges-nek, Parousia meg eljövetel-ének van fordítva.

„És akkor megjelentetik az Isten törvényének amaz ellensége, kit az Úr megemészt az ő szájának Lelkével” és az ő dicsőséges eljövetele által eltöröl.” 2 Thess. 2: 8.

Ha a „Parousia” szó helyesen volna fordítva, akkor így olvasódna: „és az ő dicsőséges jelenléte által eltöröl,” a mi helyesebb is, mert az Úr az ő ellenségét csakis akkor győzi le, mikor dicsőségben, az az hatalomban az ő kicsiny seregével, vagy mint a jelenések könyve írja, már akkor az ő feleségével megjelen.

Apokalipsis a következő versekben megjelentetik, megjelenik, megjelenjék, megjelentendő, nyilatkoztatnia és megjelenését szavakra van fordítva, melyek szintén az Úr második jelenlétére vonatkoznak, mikor dicsőségben és hatalommal a világ által is tudva, nyilvánvalóvá lesz. S több ezen versek közül mutatják azt is, hogy mikor az Úr akképen megjelenik, az ő egyháza is vele ugyanakkor és hasonló módon megjelenik.

„Mert azt mondom bizonynyal, hogy a melyeket most szenvedünk, nem hasonlítandók a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik.” Róm. 8: 18.

„Sőt inkább, hogy a Krisztus szenvedésének társai vagy-

tok, azon örüljétek, hogy mikor az ő dicsősége megjelenik, akkor is örvendezve vigadjatok.“ I. Pét. 4: 13.

„Kik Istennek erejétől őriztetlek hit által az idvességre, mely megkésztetett, hogy megjelenjék az utolsó időkben.“ I. Pét. 1: 5.

„Az egyházi szolgákat, kik ti köztetek vagynak, kérem én, ki ő velek együtt egyházi szolga vagyok és a Krisztus szenvedésének bizonyosága és az utolsó napon megjelenendő dicsőségnek együtt társa.“ I. Pét. 5: 1.

Az alábbi versek bizonyosan az Úr népének megpróbáltatására vonatkoznak, az ő jelenlétének ideje alatt, a korszak végén, mely megpróbáltatásra vonatkozólag az apostol szavai egyeznek is az Úr jövedőléssel, mikor mondá:

„Mert semmi oly elfedezett dolog nincsen, melynek meg nem kell nyilatkoztatnia, sem oly titok, melynek meg nem kell tudatnia.“ Luk. 12 r. 2.

„Annakokáért a ti elméteknek derekait felövedzván, józanon és valóban vessétek reménységeteket a kegyelembe, a mely nektek megadatik: mikor a Jézus Krisztus megjelenik.“ I. Pét. 1: 13. Nektek pedig, kik nyomorgattatok, nyugodalommal mi velünk egyetemben, mikor megjelenik az Úr Jézus az égből az ő hatalmasságának angyalival.“ II. Thess. 1 r. 7.

„Annyira, hogy semmi ajándék nélkül nem szükölködtek, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak megjelenését.“ I. Kor. 1 r. 7.

„Hogy a ti hiteteknek próbáltatása, mely sokkal drágább az aranyból, találtassék nektek dicséretetekre, tisztességetekre és dicsőségetekre lenni, mikor a Jézus Krisztus megjelenendik.“ I. Pét. 1 r. 7.

„Mert a teremtetett állatok nagy szorgalmatossággal várják az Isten fiainak dicsőséges megjelenését.“ Róm. 8: 19.

„A mely napon pedig kiment Lót Sodomából, tüzes és kénköves eső lett az égből és mindeneket elvesztett.

Ezenképpen leszen azon a napon, melyen az embernek Fia megjelenik.“ Luk. 17 r. 29—30.

A mi Urunknak szavai Máté 24 r. 36—39 versekben és Pál apostol I. Thess. 5 r. 1—3 versekben bizonyítják, hogy a világ nem várja az ő eljövetelét, és mikor már az el is érkezett még akkor sem fogják tudni.

„Ama napot pedig és órát senki nem tudja (akkor még nem tudta senki, de az nincs mondva, hogy sohasem fogja

tudni senki) még a mennyei angyalok is; ha nem csak az én Atyám egyedül.

Minémü vala pedig Noénak ideje, olyan leszen az ember fiának eljövételének is ideje.

Mert mint az özönviz előtti napokban, esznek és isznak vala, házasodnak és házassítják vala leányaikat, mind a napig, mely nap bemene Nóc a bárkába.

És nem tudhatták meg az özönvizet, mignem eljött volna és mindeneket eltörölt volna; úgy leszen az ember Fiának eljövele is.

Továbbá az időről, és azoknak cikkelyeiről, Atyámfiái, nem szükség, hogy írjak nektek.

Mert ti magatok jól tudjátok, hogy az Úrnak napja, mint a lopó éjszakán, azonképen jő el.

Mert mikor ezt mondják: Békesség és bátorság, akkor nagy hirtelen veszedelem jő reájuk, mint a szülésnek fájdalma a terhes asszonyra és semmi képen meg nem menekednek.“

Mig 1. Theés. 5: 4—5. vers mutatja, hogy a Krisztus Egyházát (a kicsiny sereget) az nem fogja úgy találni mint a lopó.

„De ti Atyámfiái, nem vagytok a setétségben, hogy az nap titeket, mint a lopó úgy találjon.

Mindnyájan ti a világosságnak fiái vagytok és a napnak fiái: nem vagyunk az éjszakának, sem a setétségnek fiái.“

És azt Dániel próféta is megígérte, hogy mikor az utolsó idő eljön, az értelmesek érteni fogják.

„És én hallám és nem értém s mondék: Uram mi leszen ezeknek végek?

És monda: Menj el Dániel, mert bé vagynak zárva és peccsételve e beszédek az utolsó időkig.

Megtisztíttatnak, megfejérrítetnek, és megfrissítettnek sokan; de a hitetlenek hitetlenül cselekesznek, és a hitetlenek semmit nem értenek, de az értelmesek értenek. Dán. 12: 8—10.“

Máté 24. rész 3. versében a tanítványok kérdezték Jézust, micsoda jele lesz a te (Parousia) jelenlétednek? És Máté 24. rész 4—14 és Luk. 21 r. 25—26, 29—32. versekben Jézus válaszol a kérdésre és megmondja, hogy az Ő egyháza micsoda jelről tudhatja meg, hogy a nap és az óra eljött és hogy Ő jelen van.

„És felelvén Jézus monda nekik: Meglássátok, hogy valaki titeket el ne hitessen.

Mert sokan fognak eljönni az én nevemben, kik ezt mondják: Én vagyok a Krisztus, és sokakat elhítenek.

Következik ez is, hogy halljátok hadakozásokat és hadakozásoknak híreit, meglássátok, hogy meg ne háborodjatok, mert szükség mindezeknek meglenniük, de még akkor nem leszén vég.

Mert támad egyik nemzetség a másikra, egyik ország a másikra; és lesznek éhségek, döghalálok és földindulások minden helyeken.

Mind ezek pedig csak kezdeti lesznek a sok nyomorúságoknak.

Akkor megnyomorítanak titeket és megölnék és gyűlölségesek lesztek minden népek előtt az én nevemért.

És akkor sokan megbotránkoznak és egyik a másikat elárulja és egyik a másikat gyűlöli.

És sok hamis Próféta támadnak, kik sokakat elhítenek.

És mivelhogy a bűn igen megsokasodik, az atyafiúi szeretet is igen meghidegedik sokakban.

„De a ki végig megmarad, az idvezül.

Akkor lesznek jelek a napban s a holdban és a csillagokban és a földön a nemzetségeknek szorongatások, tanácsokban való megfogyatkozásnak miatta, mivelhogy a tenger és a hab zugni fog.

Az emberek is elámulnak a a félelem miatt és azoknak várások miatt, melyek e földnek kerektségére következnek, mert az egeknek hatalmasságai megindulnak.

Mondá pedig nekik e példabeszédet: Tekintsétek meg a figefát és minden fákát.

Mikor immár bimbózni kezdenek és azt látjátok, ti magatoktól megtudjátok, hogy közel vagy a nyár.

Ezenképen ti is mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok, hogy közel vagy az Istennek országa.

Bizony mondom nektek, hogy semmiképen e nemzetség elnem mulik, míg nem mindezek meglészenek.“

2. Péter 3. r. 3—4. és 2. Tim. 3. r. 1—5. versokban, valamint Márk 13 r. 19—20. versében találunk egy magyarázatot az állapotról, melyben a világ és a névleges egyházak lesznek, a Krisztus jelenlétében, (parousia).

„Ezt mindenek előtt tudván, hogy az utolsó időben támadnak csufolók, ugymint kik az ő tulajdon kívánságok szerint járnak.

Kik ezt fogják mondani: Hol vagy az Úr eljövetele-

nek ígérete? Mert mióta az Atyák elaludtak, mindenek a teremtésnek kezdetétől fogva ugyanazon módon állanak.

Ez pedig legyen tudtadra, hogy az utolsó napokban ártalmas idők lesznek.

Mert lesznek az emberek magoknak szeretői, fősvények, dicsekedők, kevélyek, szidalmazók, szüleiknek engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok.

Szeretet, békeesség nélkül valók, patvarkodók, mértékletlenek, kegyetlenek, a jóknak nem szeretői.

Árulók, vakmerők, felfuvalkodtak, gyönyörűségnek szeretői inkább, hogynem mint Istennek szeretői.

Kik az Isteni szolgálatnak képét mutatják, de annak erejét megtagadják, ezeket azért eltávoztassad.

Mert oly nyomorúságosak lesznek azok a napok, melyekhez hasonlók nem voltak, minden teremtettt állatoknak, melyeket Isten teremtettt, teremtésektől fogva, mind ez ideig, ez után is nem lesznek.

És ha az Úr meg nem rövidítette volna azokat a napokat, minden test elveszne: de a választottakért, a kiket választott, megrövidítette azokat a napokat."

A mi Urunk, Luk. 21 r. 36. v. és Máté 24 : 42. versben, valamint Pál 1. Thess. 5. r. 6 és Péter első lev. 4. r. 7. versben megmondják az Egyháznak (a kicsiny seregnek) a maga tartását s hogy az Egyháznak magatartása a vigyázat legyen, vigyázzon az ő megjelenésére és kérje őt, hogy bennünket vigyázva találjon.

"Vigyázzatok azért minden időben, kérvén, hogy méltókká legyen Isten titeket, kik eltávoztathassátok mind ezeket, a melyek következnek és megállhassatok az embernek Fia előtt.

Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mely órában jő el a ti Uratok.

Azért ne aludjunk, mint egyebek, hanem vigyázzunk és józanok legyünk.

Mindeneknek végek pedig közel vagyon, legyetek azért józanok és vigyázók, hogy imádkozhassatok."

A Jelenések könyvében pedig 16. r. 15. versben boldognak mondatik, a ki vigyáz, és őrzi az ő ruháit.

És ezek, kik vigyáznak és látják a jelek beteljesedését és az állapotokat, melyek uralkodnak, mint a hogy az előre megmondott és a mely által látják az Úr jelenlétét (parou-

sia) azok, kikről Dániel beszélt mondván: „az értelmesek értenek.” Dán. 12: 10.

A midőn ezen tárgyat tanulmányozzuk, vagy megpróbáljuk másoknak magyarázni, nem szabad kihagynunk azt a verset sem, mely a Csel. könyvében olvasható:

„Kik mondák is: Galileabeli férfiak, mit álltok nézván mennybe? E Jézus, a ki oda felviteték ti töletek mennyországba, aképen jő el, a miképen láttátok őtet felmenni mennyekbe. Csel. 1: 11.”

Azok, kik az Úr visszatérését láthatóan várják, úgy igyekeznek azt elfogadni, hogy az Úr aképen jő el, a miképen látták őt felmenni. Holott az ő menybemenetelének módja csendes volt és észrevétlen, a világtól nem láttatott, kivéve néhány tanítványától.

„Mert az Úr unszolásnak kiáltásával, Arkangyálnak szavával, és az Istennek trombitájával leszáll az égből és a kik meghaltak volt a Krisztusban, feltámadnak először. I. Thess. 4: 16.”

Majdnem mindenki elismeri azt, hogy az Istennek trombitája, a melyről itt szó van, hasonló a hetedik trombitához. „És a hetedik angyal is trombitála s nagy szózatok lőnek mennyben, melyek ezt mondják vala: E világnak országai lettek a mi Urunkéi és az ő Krisztusáéi, ki mindörökkön örökké uralkodik. Jel. 11: 15.”

A Jelenések könyvében az angyaloknak adatott hét trombitáról az van mondva, hogy az első, második stb. angyal trombitált. Mivel tehát, sem az első, sem a második, harmadik, negyedik, ötödik és hatodik trombita nem teljes értelemben veendő, mert azoknak a hangja természetes füllel hallható nem volt, miért várják hát sokan a hetedik trombitáról e föltevést?

„Azután mi élők, kik megmaradtunk volt, elragadtatunk azokkal egyetembe a küdökbe, az Úr eleibe az éltető égbe; és ekképen mindenkor az Úrral leszünk. I. Thess. 4: 17.”

Ez a vers is könnyen érthető, ha összehasonlítjuk ezzel:

„Imé titkos dolgot mondok nektek: Jóllehet nem mindnyájan aluszunk el, de mindnyájan elváltoztatunk.”

Nagy hirtelen és egy szempillantásban az utolsó trombita szóra. I Kor. 15: 51—52.

Mely azt mutatja, hogy az Úr jelenléte (parousia) után, a szentek nem fognak elaludni sokáig, mint az azelőtti kor-

ban, hanem az ő haláluk bekövetkezésénél azonnal átváltoznak szellemi lényekké és felragadtatnak az Úr eleibe.

„És ekkor meglátják az embernek Fiát eljöni a felhőkben nagy hatalommal és dicsőségben. Márk 13: 26.

Imé eljö felhőkkel és minden szem meglátja ötét, még a kik ötét által szegeztek is és jajgatással sirnak ő előtte e földnek minden nemzetségei. Úgy leszen. Amen. Jel. 1: 7.

A fentebbi két vershez azt hisszük, nem szükséges több kommentár, minthogy a „meglátják“ szó, mind a két esetben úgy értendő, hogy észreveszik, vagy megérik az uralkodás által.

Ezen tárgyat igyekeztünk eléggé kimeríteni, a melyből a szorgalmas tanuló könnyen megtudhatja a mi Urunk eljövételének, jelenlétének és megjelenésének különböző értelmét. Mert eljön, mint lopó; vagyis mikor így jelen van, őt nem veszi észre a világ, csakis azok, kik őt várják; az ő igaz egyháza s azok sem testi szemmel látják, hanem hit által és a jelek által a mint megmondatott. Ellenben a világ csakis akkor látja meg, mikor hatalommal, dicsőséggel az ő kicsiny seregével eljön, hogy megáldja és helyreállítsa azt, arra az állapotra, melyről elesett. De a világ sem fogja testi szemmel látni, mert ő mondotta, hogy: e világ nem lát engemet többé. (Ján. 14: 19.) Csakis a munka és az uralkodás által fogja észrevenni és érezni az ő munkájának áldásos hatását.

Az Anti-Krisztus, ama bűnös ember.

E névnek — Anti-Krisztus. — kétféle jelentősége van, először: Krisztus ellen vagy ellentétben vele; másodszor: helyettes, vagyis Krisztust helyettesítő. Valamint Krisztus és egyháza alatt az igaz Urat és egyházat értjük, azonképen az Anti-Krisztus (Krisztus helyettese) és egyháza alatt, a hamis Urat és egyházat értjük. S ha egy kissé tanulmányozni fogjuk a próféciákat és a történelmet, úgy meggyőző bizonyítékot nyerünk afelől, hogy az alább említett versekben mindazok, melyek a próféták, az apostolok és a mi Urunk által mondattak, beteljesedtek a pápai uralom alatt, vagyis az ő hatalmának idejében.

„Senki titeket valami módon meg ne csaljon, mert nem jö el az Úrnak napja addig, mignem megleszen először a hittől való szakadás (a bibliai hittől) és míg meg nem jelentetik ama bűnös ember, a veszedelemnek fia.

Ki magát ellene veti és felemeli mind az ellen, valami mondatik Istennek, vagy Isten gyanánt tiszteltetik, úgyannyira, hogy az Isten templomában mint Isten úgy üljön, Isten gyanánt tartván magát. „II. Thess. 2 : 3–4.

„S akkor megjelentetik az Isten törvényének amaz el-lensége, kit az Úr megemészt az ő szájának Szellemével és az ő dicsőséges jelenléte által eltöröl.

... a kinek eljövetele van a Sátánnak hatalmas ereje által, minden hatalommal és jelekkel és hazug cselekedetekkel. II. Thess. 2 : 8–9.

„Figyelmetes valék a szarvakra és imé más kis szarv nevekedék ki a többi között és három az előbbi szarvak közül kiromla a kis szarv előtt és imé szemek, mint az ember szemek valának ebben a szaruban és száj, mely szól vala nagyokat.

Figyelmetes valék akkor a kemény beszédek szavára, melyeket a kis szarv szól vala, nézem vala azért, mig meg öleték az az állat és az ő teste elvesze és vetteték a tüzre.

Látom vala és ez a szarv hadakozik vala a szentek ellen és győzedelmet veszen vala rajtok. „Dán. 7, r. 8, 11, 21.

„Gyermekecskék, az utolsó idő eljött és miképpen hal-lottátok, hogy az Antikrisztus eljö, most is sok Antikrisztusok kezdettek lenni, a honnan tudjuk, hogy az utolsó idő jelen vagyon.“ I. Ján. 2 : 18.

A „pokol“ szó a Bibliában.

A pokol szónak a mai korban igen különös jelentőséget tulajdonítanak és az összes névleges egyházak megegyeznek abban, hogy az valami borzasztó hely, a hol mindig ég a tűz és a gonosz lelkek ott szenvednek. S igen természetes, hogy mivel az egyházak vezető férfiai is ezt vallják, (tanítják), a nép között még inkább el van terjedve ez az Isten jellemével ellenkező hamis nézet, ördögi tan. S miért van ez az általános hit? Azért, mert sohasem tették érdemleges tanulmány tárgyává a Szentírást.

A bibliai pokol szó alatt semmi más nem értetődik, mint alhely. Ha a földben egy mélyebb gödröt ásunk s oda valamit elhantolunk, behányunk, akkor azt mondhatjuk arra, a mit oda behantoltunk, hogy a pokolban van. Hogy ezen állításunkat bebizonyítsuk, a következőkre hívjuk fel az olvasó figyelmét.

Az Ó-Testamentumban ez a héber szó „Sheol“ 65-ször fordul elő. 48-szor koporsónak van fordítva, (mely koporsó szó a mai szójárásból ki van esve. A jelen korban a koporsó alatt értjük azt a fából, vagy érből csinált ládát, melybe a megholtat teszik; míg ellenben a régi irodalomban s így a Bibliában is a koporsó szó alatt az a hely értetődik, a mit ma a földbe ásott sírhelynek nevezünk) 12-szer van fordítva pokolnak, 2-szer föld gyomra s egyszer-egyszer „földbe“, „veszedelem“, és „mélység“ elnevezés alatt van említve. Tehát ebből világosan láthatjuk, hogy ha az a héber szó mindenütt rendesen sírnak lenne fordítva, aminthogy annak más értelme nincs is, akkor a helytelen értelem mindjárt eloszlana és a pokol szó fogalmától nem borzadna úgy senki.

Az Új Testamentomban a görög „Hades“ szó van a héber „Sheol“ szóval egy értelemben használva, mint a hogy az az alábbi versekben kitünik.

„... mert nem hagyod az én életemet a koporsóban (hades). „Csel. 2 : 27.

„Elnyelettetett a halál szintén a diadalig.

Hol vagyon halál a te diadalmad? Hol vagyon koporsó a te fulánkod? „I. Kor. 15 : 54—55.

Az első vers egy idézet a 116. Zsolt 8 verséből, a hol szintén úgy van írva, csak hogy a koporsó szó a héber Sheol szóból ered. Az utolsó szinte egy célzás (Ézsa. 25 rész 8. versére) a hol írva van, hogy „elveszti a halált mindörökké“ és Hóscás 13 rész 14. versére, mint ahol mondja: „Halál te veszedelmed leszek én, koporsó romlásod leszek én neked.“

De ha még ez sem volna elég bizonyíték, úgy hivatkozunk a régi Római Egyházi Atyák apostoli hitvallására, melyben ők az Úrról ezt a kifejezést használják: „Száll alá poklokra, harmadnapon feltámadott halottaiból.“ Azt tudjuk, hogy Jézus a sírba volt eltemetve és nem valami oly helyre, a hol tűz ég és csakis onnan támadott fel. Hogy a régi atyák a pokol szót használták, ez azért van, mert ők bizonyosan tudták, hogy a görög „Hades“ nem más, mint a sír.

Ne borzadjunk azért a bibliai pokol szótól, a mit úgy sem használnak másra, mint hogy a kicsinyhítűeket ijesztgetik vele.

A gazdagról és Lázárról szóló példabeszéd.

Luk, 16 : 19—31.

Mig ezen elbeszélést mindenki elismeri, hogy példabeszéd, mégis, mikor ezt magyarázzák, azt a szó teljes értelmében veszik. Ha azt a szó teljes értelmében fogadjuk el, úgy az egy néhány ésszerűtlenséget foglal magában. Például: A gazdag a pokolba (hades) ment, mert sok földi áldásokat élvezett és Lázárnak nem adott mást, mint kenyérmorzsát. Egy szó sincs az ő gonoszságairól említve. Lázár pedig megáldatott, a nyenybe ment, nem azért, mintha ő jó lett volna, vagy Istenben teljes hite lett volna, csak azért mivel ő szegény és beteg volt.

Ha tehát ezt a szó teljes értelmében magyarázzuk, úgy csakis ez egyedüli tanulmányt vonhatjuk le elméletileg, hogy ha csak nem leszünk szegények, kéregetők, tele fékelyekkel, máskülönben soha nem jutunk a jövő boldogságba; míg ellenben, ha jelenleg van nekünk gyors és bitor ruházatunk és minden napra elég enni valónk, úgy biztosan a jövő kínokban leszünk.

S ismét az Ábrahám kívánt kebele, — ha az egész állítást a szó teljes értelmében vesszük, akkor ezt is úgy kell vennünk, — a mi pedig bizony nem sokat fogadhat be a föld millió szegényei közül.

De miért követnénk ésszerűtlenséget? Mint példabeszédet könnyű megmagyarázni.

A példabeszédben soha sem az a dolog értődik, a miről szó van. Például a buzáról és konkolyról szóló példabeszédet az Úr megmagyarázta, hogy a buza alatt az Isten országának gyermekei, a konkoly alatt pedig az ördögnek gyermekei értendők. Egy másik példabeszédben szintén hasonló osztályok vannak képviselve a juhok és a kecskék által. Azonképpen ebben a példabeszédben is a gazdag egy osztályt jelképez, Lázár pedig egy másik osztályt s így e példabeszéd, mint tanulmány, csakis ezen két osztályra alkalmazható.

Megkísérelni egy ilyen példabeszédet megmagyarázni, melyhez az Úr magyarázatot nem ad. Igyekezünk a mi szerény véleményünket úgy előadni, hogy az megfelelő legyen. Azért ajánljuk a következő magyarázatot, minden olyan kísérelt nélkül, mintha nézetünket az olvasóra rá akar-nánk erőszakolni.

A mi értelmünk szerint Ábrahám jelképezte az Istent és a „gazdag ember“ a zsidó nemzetet. Abban az időben, mikor e példabeszéd mondatott és jóval ezelőtt is a zsidók „minden nap vigan laktak“ mint az isteni kegynek és ígéretnek különös elvevői, mint Pál mondja: „Micsoda méltósága vagyon . . . a zsidóknak? Felette nagy minden módon: Fő pedig ez, hogy az Isten az ő ígéretit ő reájok bizta, kiké a fiaság, a dicsőség, a parancsolatok, a törvényeknek rendelkezések. „Róm. 3 : 1—2. 9 : 4.

Az Ábrahámnak és Dávidnak tett ígérek felruházták azt a népet királyi méltósággal, mint az jelképezve volt a gazdag ember bársony ruhájában. A képletes áldozat, mely a törvényben alapított számukra, képletes értelemben megtisztotta, egy szent néppé tette őket, melyet a gazdag bibor ruhája jelképezett. (bibor: jelképe a megigazulásnak Jel. 19 : 8.)

A szegény ember (Lázár) jelképezte a más nemzetekbeli Istenfélő népet, kik azon áldásoktól, melyek különösen az Izráelnek adattak a zsidó kor végéig kirekesztettek. Valamint a bibor jelképezte az Izráelnek megigazulását, azonképpen a fekélyek azon osztálynál jelképezték az erkölcsi tisztátalanságot, kiknek bűneikből való megigazulásukért akkor még nem tétetett áldozat. Ők még jelképileg sem tisztultak meg és Isten országának gazdag ígéreteiben sem voltak még részesek. Ők ellenkezőleg, távol valók és az Izráel társaságtól idegenek és Isten nélkül valók voltak. (Eféz. 2: 11—13).

Hogy hogyan ettek ezek az Isteni kegyelemnek morzsájából, mely a bővölködő Izraelnek asztaláról lehullott és hogyan számíthatták magukat az ebekhez, azt megmagyarázza az Úrnak a Kanaán nemzetéből levő pogány asszonnyal folytatott beszéde. Az Úr — mikor az asszony az ő leányát meggyógyítani hívta, — ezt mondá: „Nem jó a fiaknak kenyerét elvenni és az ebeknek vetni... Nem bocsáttattam én, hanem az Izráel házának elveszett juhaihoz.“ Máté. 15: 22—27.

De jött egy változás mindkét osztályra. A gazdag ember (a zsidó nemzet) meghalt, megszűnt létezni mint nemzet és mint az isteni kegyelemnek képviselője. Mikor aztán azon kegyek elvétettek tőlük, oda adattak némelyeknek, azoknak, kik előbb távolvalók voltak. (Máté. 21 : 43.)

Igy a „gazdag ember“ (osztály) ki lett vetve a kegyelemből a kinokba. Azon időtől fogva egész mostanáig a zsidók mint egy nép kinoztatnak, az ő törvényüknek helytelen

magyarázata által s még mindig akadályozva vannak, hogy Krisztust elfogadhatnák. A Lázár osztály is meghalt, vagyis megszűnt az ő előbbi állapotától és az isteni kegyelembe fogadtatott. (Kornélius volt az első pogány, a ki az isteni kegyelembe vétetett) Csel. 10 : 28—35.

Midőn ezek elfogadták a Krisztust, az Ábrahám kebelébe vitettek, vagyis ezek elfogadtattak, mint az Ábrahámban hívő igaz gyermekek a neki tett ígéretnek igaz örökösövé. (Nézd a Galácia-beliekhez írt levél 3. rész 16, 29 és Róma-beliekhez írt 11. rész 7-től 25-ig.)

Bibliai idők és időszakok.

Hogy a Bibliát helyesen értsük, szükséges, hogy némi fogalmunk legyen az időről is. Ezért az alábbi tanulmányt ajánljuk az olvasónak, hogy tájékozódást szerezzen arról, hogy miképpen osztja fel a Biblia az időket.

1. „Minekokaért a világ is, mely akkor vala, vízzel elborítatván, elvesze.“ II. Pét. 3 : 6.

2. „Ki adta ő magát a mi bűneinkért, hogy kimentene minket e jelenvaló gonosz világból, az Istennek és a mi Atyáknak akaratja szerint.“ Gal. 1 : 4.

3. „Mert nem az angyalok birodalmába vetette ama következő világot, a melyről szólnak.“ Zsid. 2 : 5

Ezen világok ismét fel vannak osztva korszakokra. Pátriárkák kora, vagyis azon idő, mikor az Isten egyesekkel érintkezett, a mint az a következő versekben ki is van mutatva.

„Annakokaért megjelenék az Úr Ábrahámnak és monda neki : A te magodnak adom e tartományt . . . és építé Ábrahám ott oltárt az Úrnak, ki megjelent vala neki.“ 1 Móz. 12: 7.

„Elméne azért onnét Izsák és az ő sátorait felvoná Gézárnak völgyében és ott lakék.

Elméne pedig onnét Beersebába.

S megjelenék neki az Úr azon éjszaka és monda : En vagyok Ábrahámnak, a te atyádnak Istene. Ne félj, mert teveled vagyok és megáldalak tégedet és megsokasítom a te magodat, Ábrahám az én szolgámért.“ I. Mózes 26: 17, 23—24.

„Megjelenék pedig ismét az Isten Jákóbnak, mikor Mesopotámiából haza térne és megáldá őtet.

S monda neki az Isten: a te neved Jákób. Nem nevezeték többé a te neved csak Jákóbnak, hanem Izráel is leszen a te neved. Nevezé azért ötet Izráelnek.“ I. Móz. 9—10.

A Zsidó kor azon idő, mikor Isten kizárólag csakis a zsidókkal érintkezett, mint ki van mutatva az alábbi versekben:

„És népemmé fogadlak titeket és leszek nektek Isteneitek és megtudjátok, hogy én vagyok a ti Uratok Isteneitek, ki Egyiptom igájától megmentelek titeket. II. Móz. 6: 7.

„Csak titeket választottalak magamnak e földnek minden nemzetségei közül, annakokáért megbüntetek benneteket minden álnokságitekért. Ámós. 3: 2.

Az Evangéliumi kor azon idő, melyben mi élünk, mely ki van mutatva az alább idézett versekben:

„És elkerülé az egész Galileát Jézus, tanítván azoknak zsinagógájukban, és predikálván az Isten országának Evangéliumát s gyógyítván minden betegséget és minden erőtlenséget a község között.“ Máté 4: 23.

„És mondá nekik: Elmenvén mind e széles világra, prédikáljátok az evangéliumot minden teremtetett állatnak.“ Márk. 16: 15.

„És prédikáltatik az Isten országának evangéliuma az egész földön, hogy az minden pogányoknak bizonyságul legyen és ezek után eljő a vég.“ Máté 24: 14. (I. átd. bibl.)

A Milleniumi kor, vagyis a Krisztus ezerévi uralkodási idejére vonatkozó versek:

„És láték egy angyalt leszállni mennyből, kinél vala a mélységnek kulcsa és nagy vaslánc az ő kezében.

És megfogá a Sárkányt, ama régi kigyót, ki az ördög és a Sátán és megkötöze azt a láncsal ezer esztendeig.

„És veté ötet a mélységbe és berekeszté ötet és felül rajta megpecsételé, hogy többé el ne hitesse a népeket, míg betelik az ezer esztendő, mert azután el kell neki oldoztatni egy kevés időre.

És láték székeket és leülének azokra és adaték nekik „élettelre való hatalom és látám azoknak is lelkeket, akiknek fejeket vették a Jézus felől való bizonyágtételért és az Istennek beszédéért és kik nem imádták a fenevadat, sem annak képét és nem vették annak bélyegét sem homlokukra, sem kezekre; és élnek és uralkodnak a Krisztussal ezer esztendeig.“ Jel 20: 1—4.

A Milleniumi korszak után következő idő, midőn Krisztus testének tagjai a bevégzett munka után a mennyei nyugodalomba helyeztetnek:

„Hogy megmutatná a következő időkben az ő kegyelmességének nagy gazdagságát az ő hozzánk való kegyelmességéből a Krisztus Jézusban.” Eféz. 2: 7.

Idő, mely ismét fel van osztva két aratási időszakra: az egyik a Zsidó kort bezárja és az Evangyéliumi kort megnyitja, a másik az Evangyéliumi kort bezárja és a Milleniumi kort nyitja meg.

Versek, melyek, az első aratási időre vonatkoznak:

„Akkor monda az ő tanítványainak: Az aratásra való gabona bizony hogy sok, de az arató kevés.

Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy bocsássa ki az aratókat. az ő gabonájának aratásába. Máté. 9: 37—38.

„Nemde nem ezt mondjátok-e ti: Még négy hónap van gyön és azután aratás lesz? Imé, mondom néktek: Emeljétek fel a ti szemeiteket és lássátok meg a tartományokat; mert megértének az aratásra.” Jan. 4: 35.

Versek, melyek a második aratási időszakot mutatják:

„Engedjétek, hogy mind a kettő nevékedjék együtt az aratásig és az aratás idején meghagyom az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt és kössétek azt kévébe, hogy megégettessék, a gabonát pedig takarjátok az én csűrömbé.

„Az ellenség pedig, ki a konkolyt vetette, az ördög; az aratás e világ vége; az aratók pedig az angyalok.” Máté. 13: 30. 39.

A különböző munkák ezen elosztott időkben és időszakokban szintén világosan meg vannak jegyezve a Szentírásban. A Pátriárkák korszakában azon egy embernek (Ábrahámnak) a kiválasztása történt, mely által megáldatnak e földnek minden nemzetségei:

„És mondá az Úr: Avagy eltitkoljam-e Ábrahámától, amit akarok cselekedni.

„Ábrahámától mondom, kitől nagy és hatalmas nép származik, kiben megáldatnak a földnek minden nemzetségei.” I. Móz. 18: 17—18. és még más versek.

A kettős munka is, mely a Zsidó korszakban ment véghez, nyilván látszik az alábbi két vesben. Az egyik mint jelkép a mi oktatásunkra szolgál, mely az üdvösségnek egész

tervét tárja fel; a másik pedig a szolgálai háznak megróbáltatását és kifejlődését.

„Mindezek pedig példákban esnek vala rajtok; megirattak pedig a mi intésünkre, kikre ez utolsó idők jutottak.“ I. Kor. 10: 11.

„És jóllehet Mózes hiv volt az Ő (Isten) egész házában mint szolga, azoknak bizonyágtételekre, melyeket azután kellene szólni.“ Zsid. 3: 5. 11. rész.

Az Evangyéliumi kornak munkája a „Fiu háznak“ kifejlődése. Ezen idő alatt választ Isten magának egy „különös népet“, a szenteket, kik a világ megáldásában Istennek közegei lesznek. Valamint prédikáltatik az Isten országának evangyéliuma az egész földön, bizonyásgul minden nemzetnek. (Itt távol áll azon föltevés, mintha minden egyénnek hirdetnének, valamint, hogy ez az egész világ megtérését eredményezné. Itt csak az van mondva: „bizonyásgul minden népeknek“, de, hogy a bizonyág miképen lesz elfogadva, erről említés nincs téve.)

Igy megtanuljuk, hogy Istennek terve — az embert illetőleg — három nagy korszakot ölel át, melyek kezdődnek az ember megteremtésével és elhatnak a végtelen jövőbe. Péter és Pál ezen időszakokat „három világnak“ nevezték. Ez a három nagy időszak az Isteni gondviselésnek három megkülönböztetett megnyilatkozását jelképezi. Az első, a teremtéstől a vízözönig, angyalok vezetése alatt állott és Péter így nevezi: „A világ, mely vala“.

A második nagy időszak, a vízözöntől Isten országának megalapításáig a Sátán korlátozott hatalma alatt állott, a ki „é világnak fejedelme“ és ennél fogva ez időszak „E jelenvaló gonosz világnak“ neveztetik.

A harmadik egy végnélküli világ lesz, Isteni kormányzás alatt, Istennek országa és neveztetik „Bekövetkezendő világnak“, melyben „lakozik az igazság.“

„De a Krisztus mint Fiu előjáró az ő (Isten) házában, kinek háza mi vagyunk, ha ama bizodalmat és a mi dicsekedésünknek reménységét mindvégig erősen megtartjuk.“ Zsid. 3: 6.

„Simon megbeszélé, mi módon először az Isten megtekintette volna a pogányokat, hogy azok közül népet választana ő magának.“ Csel. 15: 14.

„És predikáltatik az Isten országának evangyeliума az egész földön, hogy az minden nemzeteknek bizonyságul legyen és ezekután eljő a vég.“ Máté 24: 14.

A Zsidó kor aratásának munkája volt az igaz szívű Izraelitáknak az Evangyeliumi egyház csürébe begyűjteni, a polyvát pedig — vagyis akik csak névvel voltak izraeliták, — a bu, az aggodás és szomorúság tűzével megégetni.

„Kinek az ő szórólapátja kezében vagyon és megtisztítja az ő szérűjét és a gabonát az ő csürébe takarja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.“ Luk. 3: 17.

Az Evangyeliumi kor aratásának munkája pedig Isten igaz egyháznak elválasztása a névleges keresztyén egyházaktól:

„Engedjétek, hogy mind a kettő nevekadjék együtt az aratásig és az aratás idején meghagyom az aratóknak: Szűdjétek össze először a konkolyt és kössétek azt kévékbe, hogy megégettessék, a gabonát pedig takarjátok az én csűrömbé.“ Máté. 13: 30.

Mig a Milleniumi korszak munkája eképpen mutatkozik:

„Azután, ugymond, megtérek és a Dávidnak leomlott sátorát megépítem és annak romlásit megújítom és ismét felállítom azt.

Hogy az embereknek maradékai megkeressék az Urat és minden pogányok is, melyek az én nevemről neveztetnek, ezt mondja az Úr, aki mindezeket, cselekszi Csel. 15: 17—18.

„Mert meg vagyon írva: Élek én, ezt mondja az Úr; mert nekem hajol meg minden térd és minden nyelv Istennek tesz vallást.“ Róm. 14: 11.

„Mert az Úr dicsőségének ismeretével bételik a föld, miképpen a vizek a tengernek mélységét beborítják.“ Habakuk 2: 14.

„És nem tanítja ki-ki az ő felebarátját és ki-ki az ő attyafiát, ezt mondván: Esmérd meg az Urat; mert mindnyájan megismernek engemet, az ő közöttük való kicsinytől fogva, mind az ő köztök való nagyig.“ Zsid 8: 11.

„Ekkor világossittatik meg minden e világra született ember.“ Ján. 1: 9.

Midőn eképpen a népek tapasztalni fogják ezen áldásokat, ezt fogják mondani örömben:

„Imé ez a mi Istenünk, vártuk ötet és megtart minket; ez az Úr, akit vártunk, örüljünk és örvendezzünk az ő szabadításában.“

„Hálákat adunk neked Uram, mindeható Isten! ki vagy, ki valál és ki jövődő vagy: mert a te nagy birodalmadat kezdedhez vetted és a te országlásodat elkezdted.” Ézsai. 25: 6 – 9. Jel. 11: 17.

Némely áldások, melyek a Milleniumi korszak után az Isten országában fognak bekövetkezni.

„És az Isten eltörül minden könnyhullást az ő szemeikről és a halál többé nem leszen.” Jel. 21: 4. Ezsa. 35: 10.

„A hadakozás megszűnik, a fegyverekből ásókat és kapákat csinálnak.” Ezsa. 2: 4; Mike. 4: 3; Hóse. 2: 17. Zsolt. 46: 9. 10.

„A járatlan puszták, sivatagok is virágozni fognak, mint a rózsa.” Ezsa. 35: 2.

„A föld hasonló lesz a paradicsom kerthez.” Ezsa. 51: 3

„Az Isten kiönti az ő lelkét minden testre.” Jóel. 2: 28
Senki nem épít, hogy más lakjék abban.

„Senki sem plántál, hogy más egye annak gyümölcsét.” Ézsai. 65: 22.

„Akkor ugrándozni fog örömében a sánta és a némák nyelve énekelni fog.” Ezsa. 35: 6.

Elnyelettetik a halál egész a diadalig és vigságukban ezt fogják kiáltani: Hol vagyon halál a te diadalmod, hol vagyon koporsó a te fullánkod? I. Kor. 15: 54—55.

„És minden nemzetnek kívánsága eljő.” Aggéeus 2: 7

„Az igazság és békesség egymást csókolják.

„Is a mi földünk megtermi az ő gyümölcsét.” Zsolt. 85: 11 – 13.

„Az igazságnak előmenetele leszen.” Zsolt. 81: 14.

„Az igazak örökké lakoznak a földön.” Zsolt. 37: 11, 28

Bibliai év számítás,

mely megmutatja, hogy a teremtetéstől kezdve hatezer év hol végződik.

A teremtetéstől a vizözönlg:

Élt vala pedig Ádám százharminc esztendőket, mikor nemzené az ő fiat... és nevezé annak nevét Sethnek. I. Móz. 5: 3.

130

Éle pedig Seth száz öt esztendőket és nemzé Énost I. Móz. 5: 6.

105

éle pedig Énos kilencven esztendőket és nemzé	
Kénánt. I. Móz. 5: 9.	90
éle pedig Kénán hetven esztendőket és nemzé	
Mahalálélt. I. Móz. 5: 12.	70
éle pedig Mahaláléel hatvanöt esztendőket és nemzé	
Járedet. I. Móz. 5:	65
éle pedig Járed százhatvankét esztendőket és	
nemzé Enokhot. I. Móz. 5: 18.	162
éle pedig Enókh hatvanöt esztendőket és nemzé	
Mathuséláht. I. Móz. 5: 21.	65
éle pedig Mathusélah száznyolcvanhét esztendő-	
ket és nemzé Lámekhet. I. Móz. 5: 25.	187
éle pedig Lamekh száznyolcvankét esztendőket és	
nemzé fiát és nevezé azt Nóénak. I. Móz. 5: 28—29.	182
Nóé pedig hatszáz esztendőös vala, mikor az özön	
viz volt a földön. I. Móz. 7: 6.	600
Összesen:	1656

Az özönviztől a Tháréh halálakor Istennek Ábrahámmal kötött szövetségéig:

Sem százesztendőös korában nemzé Arfaksádot, az	
özönviz után két esztendőekkel. I. Móz. 11: 10.	2
Arfaksád éle harmincöt esztendőket és nemzé	
Séláht. I. Móz. 11: 12.	35
Sélah pedig éle harminc esztendőket és nemzé	
Ebert. I. Móz. 11: 14.	30
éle pedig Eber harmincenégy esztendőket és nemzé	
Péleget. I. Móz. 11: 16.	34
éle pedig Péleg harminc esztendőket és nemzé	
Réut. I. Móz. 11: 18.	30
Réu pedig éle harminckét esztendőket és nemzé	
Sérugót. I. Móz. 11: 20	32
éle pedig Sérug harminc esztendőket és nemzé	
Nákhört. I. Móz. 11: 22.	30
éle pedig Nákhor kuszonkilenc esztendőket és	
nemzé Tháré. I. Móz. 11: 24.	29
És lettek a Tharé életének nagjai kétszázöt eszten-	
dők és meghalt Tharé Háránban. I. Móz. 11: 32.	205
Összesen:	427

Az Ábrahámval kötött szövetségtől a törvénynek kiadásáig:

„Ezt mondom pedig, hogy a kötést, melyet Isten először megerősített a Krisztusra nézve, a törvény, mely négyszázharminc esztendővel kezdetű azután, nem teszi erőtlenné, hogy az ígéretet eltörölje.“ Gal. 3: 17. II. Móz. 12: 40—42. 430 év

A zsidóknak Egyiptomból való kijövetelétől, a Kanaán föld elosztásáig:

Azon idő mikor az izraeliták Egyiptomból a Sinai pusztára értek és azt elhagyták a Párán pusztába menendő, volt 1 év 1 hó 5 nap

És a Párán pusztájába küldött Mózes kémeket, hogy megkémleljék a földet, ekkor ment el Káléb is és mikor a földosztás volt, felhivta a Júsue figyelmét arra, a mit Mózes mondott neki, az ő hü szolgálatáért és ezt is mondá: „negyven esztendő vagyok én, mikor elküldött vala Mózes, az Úr szolgálja engemet... és most imé vagyok nyolcvanöt esztendő.“ IV. Móz. 22: 3. 10 r. 11—12. 13. r. 3—26. 32 r. 8—13. Jósue. 11: 23, 10: 24. 14: 7—10.

Összesen 46 év.

A Birák kora.

„És minekutána hét nemzetséget töröltt volna el a Kanaán földön, azoknak földöket sorsvetés által elosztá nekik.

És azután mintegy négyszázötven esztendeig adott nekik Birákat, mind Sámuel Prófétáig.“ Csel. 13: 19—20 450 év.

A Királyok kora.

Saul uralkodott, Csel. 13: 21.	40 év
Dávid, I. Krón. 29: 26—27.	40
Salamon, II. Krón. 9: 30.	40
Roboám, II. Krón. 12: 13.	17
Abija, II. Krón. 13: 1—2.	3
Asa, II. Krón. 16: 13.	41
Jósafát, II. Krón. 20: 31.	25
Jóráam, II. Krón. 21: 1, 5.	8
Akházia, II. Krón. 22: 1—2.	1

Athália, II. Krón. 22 : 10—12.	6 év
Joás, II. Krón. 24 : 1.	40
Amásia, II. Krón. 25 : 1.	29
Uzziás, II. Krón. 26 : 3	52
Jótám, II. Krón. 27 : 1.	16
Akhaz, II. Krón. 28 : 1.	16
Ezékiás, II. Krón. 29 : 1.	29
Manassé, II. Krón. 33 : 1.	55
Amon, II. Krón. 33 : 21.	2
Jósiás, II. Krón. 34 : 1.	31
Joákim, II. Krón. 36 : 5.	11
Sédékiás, II. Krón. 36 : 11.	11

Összesen 514

Ezen utolsó királynak uralkodását követte a 70 esztendei pusztulás, mely megjövendöltetett a próféta által :

„És az egész föld elpusztul, csodává leszen, a nemzet-ségek szolgálnak a Babilonai Királynak hetven esztendeig.“ Jer. 25 : 11.

Az ő földükbe való visszatérés megígértetett a hetven esztendő eltelte után :

„Mert ezt mondja az Úr: Mihelyet beteljesednek Babiloniában a hetven esztendő, meglátogatlak titeket és ti rajtatok betöltöm az én jó szómat, hogy visszahozzalak titeket e helyre.“ Jer. 29 : 10.

A 70 esztendő véget ért, Czirus Persiai király uralkodásának első esztendejében, mint ahogy az ki van mutatva :

„A Persiai Czirus királynak pedig első esztendejében, hogy beteljesednék az Úr beszéde, mely Jeremiás által mondatott, az Úr felindítá Czirusnak, a persiai királynak szívét, ki meghirdetteté az ő egész birodalmában és írásával ugyanazt bizonyítá mondván :

Ezt mondja Czirus, a Persiai király: Az Úr, a mennynek Istene e földnek minden országait nekem adta és ő megparancsolta nekem, hogy az ő házát megépítsem Jeruzsálemben, mely vagyon Juda földén. Aki azért az ő népe közül építeni akarja azt, az ő Ura Istene legyen azzal és menjen fel hazájába.“ II. Krón. 36 : 22—23.

Czirusnak első évi uralkodása pedig a világtörténelem által biztosan meg van állapítva, hogy Krisztus előtt 536. évben volt.

E szerint nekünk tisztán és világosan ki vannak mutatva a következő számok:

Az Ádám teremtésétől fogva a vizözön végéig	1656 év
Ettől az Ábrahámval kötött szövetségig	427
Ettől a zsidóknak Egyiptomból való kijöveteléig	
és a törvény adásáig	430
Ettől a Kanaán földének elosztásáig	46
A Birák ideje	450
A Királyok ideje	513
Az Egyiptomi fogság	70
És attól Krisztus u. 1-ig	536
Összesen	4128

Hogy megtudjuk, a 6000 évet mikor végződik, csak ki kell vennünk a 4128-at a 6000-ből és marad nekünk 1873. Így tehát világosan látjuk, hogy a 6000 év az 1873-dik év kezdetével véget ért.

A Pogányok ideje.

Mikor a tanítványok megkérdezték az Urat, az országa megalapításának idejét illetőleg, számos dolgot mondott nekik, melyeknek meg kell történniök mielőtt az megalapítatnák. Ezek közül, egyik így szól:

...„mert leszen nagy szükség e tartományban és harag a nép között.

S elhullanak fegyvernek éli miatt és fogva vitetnek minden Pogányok közé és Jeruzsálem tapodtatik a Pogányoktól, miglen bételnek a Pogányok idejek.“ Luk. 21: 23–24.

A mi Urunknak szavai, hogy „mignem bételnek a Pogányok idejek“, magában foglalja azt, hogy a pogányok idejének egy meghatározott határának kell lenni, mert egy határtalan időre nem lehet azt mondani, hogy betelik. Így tehát a pogány uralomnak volt egy kezdete és tart egy meghatározott ideig és a kijelölt időben véget ér.

A mi célunk ebben a tanulmányban az, hogy kimutassuk tisztán, egyszerűen úgy a kezdetnek, mint a végnek meghatározott idejét a Biblia által.

Sédékiás volt az utolsó királya a zsidóknak, kiről a próféta szavai szólnak:

„Te pedig Izráelnek hamis és hitetlen Fejedelme, kinek napja és ideje eljött, hogy vége legyen álnokságodnak;

Ezt mondja az Úr Isten: Elvészem a királyi süveget és elvészem a koronát fejedről, és nem leszen ez...

Elfordítom, elfordítom, elfordítom azt; ez is nem leszen többé mindaddig, míg nem eljő az, akié az ítélet, és adom annak.“ Ezék. 21 : 25 – 27.

Ez a prófécia beteljesedett a 70 esztendei fogság kezdetekor, mikor Jeruzsálem a Nabukodonozor seregei által rommá téetett s habár a Czirus uralkodásának első esztendejében ismét felépítettett (II. Krón. 36 : 23), mégis azóta mindig pogány uralom alatt áll.

Jeruzsálem tehát kezdett a pogányok lábai által tapodtatni 70 esztendővel Czirus első évi uralkodása előtt. Mi tudjuk, hogy a Czirus első évi uralkodása Kr. előtt 536-ban volt. Ha tehát a pogányuralom vagy a pogányok ideje 70 évvel előbb kezdődött, úgy van nekünk 606 év Kr. előtt, mint a pogányok idejének kezdete, melynek be kell telnie, mielőtt a mi Urunknak országa megalapíttatnék a földön. Hogy ezen időknek a tartalmát megtaláljuk, fordítsunk a következő versekre:

„És az én megharagudt orcámat fordítom ellenetek, hogy a ti ellenségeitek előtt elhulljatok és uralkodjanak rajtatok, akik titeket gyűlölnék, és fussatok, mikor senki nem üz titeket.

Ha mindezek után mégis nem hallgattok engemet: hétszer keményebben ostromozlak titeket a ti bűneitekért.“ III. Móz. 26 : 17–18.

„én is ellenetek járok megbúsult haragomban vakmerőképpen és én is hétszer ostromozlak titeket bűneitekért“ III. Móz. 26 : 28. (Angol fordítás.)

Igy tehát megtaláljuk, hogy hétszer vagyis hét idő mulik el, míg azok (a Pogányok), kik gyűlölik az Izráelt, uralkodnak rajta.

Ez aztán ahhoz a kérdéshez vezet, milyen hosszú idő értetődik egy idő alatt? Megtaláljuk az alábbiakban is azt, hogy a Biblia önmagát megmagyarázza.

„E magyarázatja, király és a felséges Istennek végezése, mely néz az én Uramra, a királyra.

Mert téged kiűznek az emberektől és a mezei oktalan állatokkal leszen a te lakásod és a fű leszen neked élésed

mint az ökörnek, az égi harmattal öntöznék tégedet és hét idő mulik el rajtad, míg megérted, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmakon és adja azt annak, akinek akarja.

Mindezek reá telének Nabukodonozor királyra.

És azoknak a napoknak utánna, én Nabukodonozor az én szemeimet az égbe emelém és az én értelmem megjöve nekem, és a felséges Istent áldám és az örökké élőt dicsőtém; mert az ő hatalma örökké való hatalom és az ő országa nemzetről-nemzetre vagyon." Dán. 4: 21, 22, 25, 31.

Nabukodonozor csapása, mely álmában megmondott, „hét időkig“ valóban hét esztendeig tartott; így tehát a Biblia maga megmagyarázza e szó fogalmát, „hét időkig“, hogy az hét évet jelent.

De az Izrael megbüntetése hétszer a pogány uralom alatt, — mi tudjuk, hogy — hét év múlva nem ért véget; így hát el kell fogadnunk, hogy az idő abban a prófétálásban jelképi idő volt, t. i. egy év egy napért. Ez által láthatjuk, hogy az Izrael hétszeres vagy hét ideje, hét jelképi esztendő volt, mindegyikben volt 360 évi nap, amely kitesz hétszer 360 évet, vagyis egy időszakot, 2520 évet.

De addig ne számítsunk egy évet egy napért, míg arra Szentirati bizonyságunk nincs. Hogy ezt megtaláljuk, nézzük a következő verset:

„És te fekédj a te baloldaladra és vesd az Izrael ház álnokságát arra a napoknak számok szerint,

én pedig adtam neked az ő álnokságuknak esztendeit, napok számában..... „Ezék. 4: 4—6. IV. Móz. 14: 33—34.

Ennélfogva van jogunk, hogy számíthatunk egy esztendőt egy napért; de még tovább megyünk és találunk Szentirati bizonyítékot arra nézve, hogy az idő vagy idők kifejezés egy időtartalom: 360 évi napok.

„És a tíz szarvak jegyzik, hogy ebből az országból tíz király támad és más támad ezek után és ez nagyobb leszen az előbbieknél és három királyt aláz meg.

És sokat szól a felséges Isten ellen és a magasságok szenteit megrontja és azt véli, hogy megváltoztathatja az időket és a törvényt és adatnak a szentek az ő kezébe ideig, időkig, és az időknek feléig.

És ítélet leszen s az ő hatalmát elveszik, hogy elveszessék és elrontsák mindenestől." Dán. 7: 24—26.

És hallám, hogy a férfiu aki gyolcsba öltözött vala, ki a

folyóvíz felett vala, ki felemelte vala az ő jobb kezét és bal kezét az ég felé, megesküvék az örökké élő Istenre, hogy ideig, időkig és az időnek feléig, és minekutána elvégezzék a szent nép erejének rontását, mindezek elvégeztetnek.“ Dán. 12: 7.

Ez a prófécia, mint tudva van, a reformáció előtti sötét korra vonatkozik és 1260 szószerinti esztendő időköz volt vagyis három és fél jelképi év: egy idő, idők és az időnek fele.“ (Dán. 12: 7.) Nézzük továbbá:

„De adatának az asszonynak két nagy sasszárnyak, hogy a kigyó előtt elrepülne a pusztába, az ő helyére, hogy láptáltassék ott ideig, időkig és az időnek feléig.“ Jel. 12: 14.

„És adaték neki nagy dolgoknak és káromlásoknak szóló szája és adaték neki hatalom, hogy cselekednék negyvenkét hónapig.“ Jel. 13: 5.

Az asszony pedig elfuta a pusztába, hol vagyon Istentől készített helye, hogy ott legeltessék ötet ezerkétszáz és hatvan napig.“ Jel. 12: 6.

Itt ugyanazon dolgokat találjuk, — a Római egyháznak felsőbbiségét, — három különböző helyen és az ő hatalmának ideje mindenikben különbözőképpen van kifejezve. Egy helyen, mint idő, idők és az időnek fele; a másikban negyvenkét hónap és a harmadik helyen ezerkétszázhatvan nap. Mindezekről tudjuk, hogy minden napnak egy év a tényleges tartalma. Így tehát tisztán látszik, hogy mi helyesen számítjuk a pogányok idejét 2520 évi időtartalomra. S mivel az biztos, hogy a „pogányok ideje“ Kr. előtt 606-ban kezdődött, úgy hasonlóan bizonyosnak látszik az is, hogy a vége (2520-ból 606-ot, ha kivesszünk, marad) 1914-ben lesz Kr. u.

A végső idő.

„És az értelmesek közül elhullanak, hogy megpróbáltassanak magokban, megtisztíttassanak és megfejérittessenek a végzett ideig; mert még az elrendelt idő tovább lesz.“ Dán. 11: 35.

„Te pedig Dániel zárd be a beszédeket és pecsételd be e könyvet a végső ideig, sokan fognak ide s tova futni és az értelem bővebben lesz.“ Dán. 12: 4. (Angol fordítás.)

„Az ő erős vitézinek paizsok megveresítettelt, az ő hadakozó férfiai veres ruhákban öltöztek; mint a tüzes fákljak az ő szekerek az ő készületük napján...“

Az utcákon bolondoskodnak, a szekerekben ülők egymásba ütköznek, az ő tekintetek mint a fénylő lámpások, futkosnak mint a villámlás.“ Nahum. 2: 3—4.

A Dánielnél említett végső idő és Náhum prófétánál „az ő készülétének ideje,“ szintén egy ilyen időre vonatkozik. Ez egy 115 évi időszak, mely alatt sokan futkosnak ide s tova mint a villámlás és a tudomány is bővebben léssen. Itt is, a történelem és a prófécia egyaránt meggyőzi a gondos tanulót arról, hogy ezen korszak 1799-ben kezdődött és bezáródik 1914-ben. Ha ezen a korszakon végignézzünk és szemléljük a különbnél különbb feltalálásokat, önként meggyőződünk arról, hogy ennek valami különös végének kell lenni. És lesz is. Mert, ha már a feltalálók mindezeket saját bölcseségüknek is tulajdonítják a való mégis az, hogy mindezek a Krisztus második jelenlétének a jelei, mert csakis Ő törhette fel a pecsétet, minek következményeképp áradhatott szét a tudomány is. Bizzunk azért teljes hittel Ő benne!

Bibliai képletek és jelképek.

A kegyelemnek táblája, képlete az Isten igazságosságának.

A két kőtábla, képlete a két szövetségnek.

A kiengesztelés napja, képlete az Evangyéliumi kornak.

A második függöny, képlete az emberi test meghalásának,

A megszáradott figefa, jelképezi a zsidó nemzetet.

Arany, képlete az Isteni természetnek.

A szent hely, képlete az Istennek szentelt állapotnak.

A szentek-szente, képlete a mennyei állapotnak.

A szövetség sátorának udvara, képlete a megigazult állapotnak. Róm. 5: 1.

A szövetség sátor udvarának ajtaja, képlete a Krisztusnak, ki az egyedüli ajtó, ki által megigazulást nyerhetünk.

A szövetség sátora a pusztában, képlete az Egyháznak a testben.

A tűznek tava, jelképe a második halálnak.

Az arany oltár, képlete az Egyház Istennek áldozó állapotának az egész Evangyéliumi korszakon keresztül.

Az asztalon levő szent kenyerek, képlete a Krisztusnak, ki által a világ élete fentartatik.

Az elrejtett manna, képlete a halhatatlanságnak.

Az első függöny, képlete az emberi akarat meghalásának.

A szövetség sátorának superlátja = ajtófüggöny).

Az izrael tábora a pusztában, képezi a világot a bűnben.
 Az Úrnak Bakja, képlete a kicsiny seregnek.
 Ábel, képlete a „gabona” osztálynak.
 Ábrahám, képlete a Jehovának.
 Ádám, képlete a Krisztusnak.
 Áron, képlete a Krisztusnak, mint fej és test.
 Áronnak fiai, képlete a Krisztus alsóbbrendű papjainak.
 Áronnak kivirágzott vesszeje, képlete a kiválasztott Egyház jellemének, mint tagjai a Királyi Papságnak.
 Babilon, jelképezi az összezavarodást.
 Bárka (Nóé), képlete a Krisztusnak.
 Bélpoklosság, jelképe a bűnnek.
 Bibor, jelképe a megigazulásnak.
 Bór, jelképe az igaz- és hamis tudománynak.
 Dávid (a szerelmes), képlete az Isten népének.
 Egék, jelképezik az egyházi hatalom uralmát.
 Egyiptom, képlete a világnak.
 Egyiptomi csapások, képlete a nagy nyomoruság idejének.
 Eledele az alkalmas időben, jelképe a korszakokban feltárt igazságnak.
 Ezüst, képlete az igazságnak.
 Ézsau, képlete a testi izraelnek.
 Fa, képlete az elesett emberi természetnek.
 Fa, széna, pozdorja, jelképe az emberi hagyományoknak, valamint az ő állhatatlan jellemöknek.
 Fenevad, jelképezi a pápaságot.
 Föld, jelképe az alsóbb társadalmi osztálynak.
 Gyertyatartó, képlete az Isten Egyházának.
 Halom, jelképe a kisebb hatalmu államoknak.
 Hamis próféta, jelképe a téves rendszernek az Evangéliumi korban.
 Hegyek, jelképe a királyságoknak és országoknak.
 Hét, jelképe a teljesnek és a tökéletesnek.
 Hold, jelképe a Mózes törvényének.
 Ilyés, képlete az Isten igaz egyházának.
 Izsák, képlete a Krisztusnak.
 Jeruzsálem, képlete a mennyei városnak.
 Jobbkéz, jelképe a kedvesebb dolgoknak.
 Jubileum, képlete a mindennek helyreállításának.
 Kain, képlete a megvetett áldozatnak.
 Kanaán, képlete a mennyei nyugalomnak.
 Kard, jelképe az igazságnak, az Isten Igéjének.

Keresztelő János, képlete az Egyháznak, különösen az Evangyéliumi kor aratásában.

Kereszttség, jelképezi a Krisztussal való eltemetést.

Kép, jelképe az egyesület protestánsoknak.

Kéz, jelképe a hatalomnak.

Korona, jelképe az uralkodásra való hatalomnak.

Kovács, jelképe a bűnnek.

Lámpa, jelképe a világosságnak, igazságnak, hitnek és az örömnnek.

Léviták, képlete a megigazult hiveknek.

Manna, képlete a Krisztusnak és igazságának.

Mező, jelképe a világnak.

Menedék város, képlete a Krisztusnak.

Nap, jelképe az evangélium világosságának.

Nap, jelképi ideje egy évnek.

Négy szelek, jelképe az összes névleges egyháznak.

Nóénak napjai, képlete az Evangyéliumi kor aratási idejének.

Olaj, képlete a szent Léleknek.

Papság, képlete az Istennek szentelt hívőknek.

Pohár, jelképe az örömnnek és keserűségnek.

Rebeka, képlete a Krisztus egyházának.

Réz, képlete a tökéletes emberi természetnek.

Sára, képlete az Ábrahámi szövetségnek.

Sáska, jelképe az ellenséges, pusztító seregnek.

Sion, képlete a lelki izraelitáknak.

Szarv, jelképe a hatalomnak.

Szelek, jelképe a hadakozásnak.

Templom, képlete az egyháznak dicsőségben.

Tenger, jelképe a nyugtalan emberi társadalomnak.

Tiszta víz, az igazságot jelképezi, zavaros — a hamis tudományt.

Tömjén, jelképe az imádságnak.

Tron, jelképe a tisztetnek, dicsőségnek és hatalomnak.

Tulok, képlete a Krisztusnak, mint tökéletes áldozatnak.

Tűz, jelképe a háboruságnak, a megpróbáltatásnak és megsemmisülésnek.

Világosság, jelképe az igazságnak.